

TÜZÜK TASLAĞININ ELEŞTİRİSİNE KATKI

Koma Sor'un Adar (Mart) sayısında tartışmaya açılan "Tüzük taslağı" na ilişkin bir çok eleştiriler ve öneriler yapıldı ve bu devam etmektedir. Birlik Konferansı'nın (çözüm için) gündemde olması ve profesyonel devrimciler örgütünü inşa etmek için, devrimci temeller üzerinde hareketimizin toparlanması faaliyetlerinin sürdürülmesi, bu eleştirilerin önemini arttırmaktadır. Eleştiriler, tüzük taslağının kolektif düşüncelerimizin bir ürünü haline gelmesini sağlayacaktır.

İyi düşünülmüş, yerinde, teorik temellere dayalı eleştiriler her zaman olumlu düzeltici ve ilerletici rol oynarlar. Esasen eleştirinin temel görevinde burada somutlaşır. Eleştiri, salt eleştiri olsun diye yapılmaz. Herhangi bir tez yada teorik önerme eleştirildiğinde, eleştirinin haklı ve doğru olup olmaması onun üzerinde şekilleneceği bilimsel teorik temellerine bağlıdır. Eleştiri, şayet bilimsel temellere dayanmıyorsa kendisinden beklenen görevini ve rolünü yerine getiremez; hatta kösteyici, köreltici ve kargaşalığa neden olabilir. Eleştirinin devrimci niteliği, onun seviyesine, düzeltici ve ilerletici olup olmadığına bağlıdır. Bu vasıflara sahip olmayan eleştiriler olumlu olamazlar. Eleştirinin ciddiyeti ise eleştiri yapanın taşıdığı ve taşımak durumunda olduğu sorumluluklarına sıkı sıkıya bağlıdır. Esasen eleştiri devrimci sorumluluk gereği olarak kendisini gösterir. Eleştiri, sorumluluğun başka bir yola yerine getirilmesidir. Devrimci eleştiri sorumluluk taşıyan ve bu sorumluluğunu yerine getiren eğitici eleştiridir. Böylece düzelterek, deyim yerindeyse ayıklanarak ilerletilen görüşler kolektif öz kazanırlar. Devrimci bir örgütün, kendi teorik tezlerini hareket içi tartışmaya açması doğru amaç budur. Bu yöntem, sadece formal açıdan yerine getirilmez, çok yönlü amaçlar taşır. Örgütün, değişik sorunlarında hazırladığı teorik tezlerin daha eksiksiz ve daha doğru niteliklere kavuşması sağlanmaya çalışılır. Bireysel düşüncelerin yerini kolektif düşünme tarzı alır; tezler zenginleştirilir ve her kadronun ortak düşüncesini haline alması sağlanır. Tamamen demokratik olan bu işleyiş, örgütün irade birliğini pekiştirmekle kalmaz, ona süreklilik kazandırır.

Bir veya bir kaç öne çıkmış önder kadronun örgüt adına düşünmesi yetmez. Böyle bir örgüt canlı, iç hareketliliğe sahip bir örgüt olamaz. Bu taktirde teori güdük kalmaya mahkumdur, kadroların güvenini uzun vadede kazanamaz. Böylece irade birliği, yerini istikrarsız, gevşek, her an bölünüp dağılmaya müsait bir yapıya bırakır. Öne çıkmış önder kadroların rolü elbetteki önemlidir. Pratik alanda olduğu kadar teorik alandada bu rol insiyatifi elinde tutabilir ve tutmalıdır. Ancak bir bütün olarak düşünülen kafaların yani kadroların katkısı olmadıkça iyi bir irade birliği sağlanamaz. Devrimci bir örgüt için kaçınılmaz olarak zorunlu olan irade birliği, eleştiri ve önerileri gerektirir. Eğer öneri ve eleştiri yoksa o örgüt cansız ve hareketsiz demektir. Ama eleştiriler ve öneriler üzerinde iyi düşünülmüş, seçilmiş olmalıdır. Kuşkusuzki mükemmelli-yetçi olmak gerekmez, fakat rastgele basit eleştirilerin bir işe yaradığı da bilinmektedir. Eleştiri-özeleştiri, der Stalin, komünist partilerin gelişme yasasıdır. (konumuz itibarıyla burada "eleştiri" olgusunu ele alıyoruz)

Tüzük taslağı için yapılan öneriler ve eleştiriler, kendi içinde kavda değer noktaları taşımalarına rağmen genelde zayıf içerik taşımaktadırlar. Bir devrimciler örgütünü inşa etmek için hareketimizin istek ve çabaları bilinmektedir. İyi ama, bir örgüt planı yani tüzük olmadan istenilen devrimciler örgütü inşa edilebilir mi? Bu önemli Leninist tespiti bütün kadrolarımızın bilmeleri gerekiyor. Ancak buna rağmen yapılan öneri ve eleştiriler tüzük taslağının özünden ziyade, KAWA'yı tanımlayan, amaçlarını özetleyen önsoze yapılmıştır.

Elbetteki önsözede eleştiriler ve öneriler yapılmalıdır, ne varki tartışmaya ve önerilere açılan önsözden çok tüzük taslağının kendisidir. Eleştiri ve öneri sahipleri yoldaşların dikkatinden kaçan en önemli husus budur. Benim nazarımda doğrusu bu biraz şaşırıcı olmuştur. Çünkü bazı arkadaşlar tüzük taslağını tartışmak bile istememişlerdir. Hem gerçekten bir devrimciler örgütü istiyecegiz, hemde böyle bir örgüt için en gerekli başta gelen zorunluluklardan biri olan tüzüğü gerektiği gibi tartışmaktan geri kalacağız ! Bu bir çelişkidir. Hatta tüzüğün önemini hafife almak ve küçümsemektir. Belkide arkadaşlar, tüzük olayını gerektiği gibi kavrayamamışlardır. Öyleki, "örgütün gerçek durumunu yansıtmayan" bir tüzük taslağı olarak görüldüğü için, yada mevcut duruma ! denk düşmediği için eleştirmeye ve üzerinde görüş beyan etmeye gerek duyulmamıştır.

Taslağın giriş kısmında yer alan hareketimizin tanımlanması ve buna ilişkin eleştirilere açıklık getirmeden önce tüzük taslağının bir yorumunu ve bir bütün olarak taslağa ilişkin öneriler yapacağız.

Tüzük'ten ne anlaşılmalıdır?

Lenin, ilk defa "Nereden Başlamalı" ve "Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Mektup" adlı makaleleriyle bir örgüt planını ortaya koyduğunda RSDİP içindeki bir çok kanat bunun hayali olduğunu, böyle bir plana uygun örgüt istemenin bir fantazi olduğunu öne sürdüler. Ancak Rus devrim tarihi ve pratiği Lenin'in örgüt planının doğru, birimsel ve tamamen uygulanabilir olduğunu kanıtlamıştır. Lenin'in düşüncesi şuydu: örgütlenmeye ilişkin belirli görüşler benimsemiş resmen vasıtaştırılmadıkça ne merkez yayın organının faaliyetleri nede partinin örgütlenmesi işleri tamamlanmış sayılmazdı. Bu amaca ulaşmanın bir yolu vardı; o da örgütlenme tüzüğü. Örgütün gelişme şansı, pratik faaliyetinin başarısı buna bağlıydı. Lenin, "İskra" gazetesini yurt dışında kurduğu sıralarda, bu gazetenin iki ana fikrinin olduğunu belirtir. Bunlardan ilkinin "örgütlenmenin belli başlı ayrıntılı sorunlarını kararlaştırma yöntemini ilke olarak belirleyen merkeziyetçilik fikri" olarak tanımlar. Bu merkeziyetçilik fikrinin bir ilke sorunu olduğunu ve tüm tüzüğe egemen olması gerektiğini belirtiyor. Tüzük olmaksızın merkeziyetçilik söz konusu olamazdı. Örgütsel faaliyet düşüncesinin somutlaştırılacak olan tüzüğün önemi, Lenin için, menşeviklerle ayrışmanın bir temel ayrım noktasını ifade ediyordu. (Bir Adım İleri İki Adım Geri)

Devrimciler örgütü "bilinçli bir sözcü" (Lenin) olmak zorundadır. Elbette bu yetmez; bilinçlenmede belirlenmiş "kesin bir düzeyi sağlama sağlama başlayacak ve bu düzeyi sistemli biçimde yükseltecek örgütlenme ilişkileri" de şarttır(Lenin). Buna sağlayacak olanda tüzükten başka birşey değildir. Tüzük ilişkileri canlılık ve gelişim sağlar. Ama tüzük nedir, bir devrimciler örgütü için neyi ifade eder? Tüzük, örgütün kuruluş ve işleviyle yapısal özelliklerini belirleyen, iç yaşantısını idare eden ve düzenleyen ilkeler, kurallar ve değerler toplamıdır. Kısacası devrimci örgütün yaşantısını düzenleyen temel belgedir.

Tüzük, her militanın örgüt yaşantısındaki yerini daha iyi tayin ederek, herkesin yetenek ve eğilimlerini, ideolojik ve siyasî eğitimini kültürel ve teknik düzeyini, bir örgütçü olarak yeteneğini ve çalışmadaki deneyini hesaba katarak, temel örgütteki çalışmayı örgütler. Aynı zamanda tüzük, örgüt militanının hak ve görevlerinin sentezini verir (Enver Hoca). Tüzüğe göre örgütlenmek çalışma ve düşünceleri iletileten güçlü bir araçtır. Çalışmaların ve düşüncelerin açık ve anlaşılabilir olması için hem kendimiz ve hemde başkaları için örgütü, düzenli ve sistemli olmak gerekir. Her türlü karışıklığın önlenmesinde tüzük baş rolü oynar.

Tüzük taslağı'mız dogmatikmidir?

Herşeyden önce şunu bilmek gerekiyor; Leninist parti öğretisi evrensel ve bilimsel olması açısından tutarlı bir bütünselliği içerir. Burada "bütünsellik" ten kastımız bu öğretinin Leninist tipi örgütlenmenin yapısal karakteristiklerini ve örgütlenme ilkelerini aynı anda kapsamasıdır. Bu iki şey aynı değildirler ama, birbirlerinden soyutlanamaz ve ayrı ele alınamazlar. Leninist tipi örgütlenmenin yapısal özellikleri, nasıliki uluslararası komünist hareketin pratiğinin teorik özünün doğrudan sonucu olarak ortaya çıkıp zenginleşmişse, örgütlenme ilkeleride buna paralel olarak evrensel bir gelişme göstermiştir.

Tüzük, Leninist örgütlenme anlayışı ve örgütlenme ilkeleri üzerinde şekillenir. Bir bakıma tüzük, örgütlenme anlayışının ve örgütlenme ilkelerinin yasalaştırılmasından başka bir şey değildir. Tamda bundan dolayı, tüzük dogmatik olamaz ve olmamalıdır. Leninist örgütlenme öğretisi evrensel olması yanısıra ulusal patikle beslenir ve pekala kendisini tek tek ülkeler komünist hareketine uyarlayabilme özelliğine sahiptir. Böyle olduğu içinde dogmatizmle bir çelişki içindedir. Tüzük olgusunda tıpkı böyledir. Örneğin, örgütsel yapının yol gösterici ilkesi olan demokratik-merkeziyetçilik ilkesini bütün komünist parti ve örgütlerin tüzüklerinde görmek mümkündür, yada örgüt üyeliği şartları -ki bu, Lenin'le menşevikleri örgütlenme sorununda ayıran temel ilkeyi oluşturmuştur.

Ne varki, eğer tek tek ülkelerin somut şartlarının analizinin bilimsel teorik sonuçlarından çıkarılan özgül özellikler ve sözkonusu ülkelerin komünist hareketlerinin kendi tecrübeleri hesaba katılmazsa işte o zaman dogmatizm kendisini açığa vurur. Dogmatizmden kaçınmak bir bakıma yetenek meselesidir, yani Marksizm-Leninizm'in bilimsel öğretisinin ülke koşullarına uygulayabilme kabiliyetine ve kavrayışına sahip olup olmama sorunudur. Elbetteki bu gerçek, tüzük içinde geçerlidir. Ancak Kürdistan gibi bir ülkede, komünist hareket geleneğinin oldukça genç, yeni ve tecrübesiz olması, ulusal özgül özelliklerin tüzük taslağımızda hesaba katılmasını sınırlamaktadır. Hiç kuşkusuz bir devrimciler örgütü olarak serpilip geliştiğimiz oranda, komünist yetenek ve meziyetlerimiz de kendisini ülkemizin özgül koşullarının hesaba katılması üzerinde hissettirecektir. Ama bu dönemde, özellikle, uluslararası tecrübeden öğrenmemiz şarttır. Başka şeyler yanı sıra, bir tüzük sorununda evrensel tecrübeden örnek almamız dogmatizm olmaz. Ésasen uluslararası tecrübe ve deneylere başvurmak her dönemde, bir komünist hareket için kaçınılmazdır. Denilebilirki, tek tek ülkelerdeki Marksist-Leninist hareketlerin başarılarının temel kaynaklarından biriside evrensel tecrübe ve deneylerden öğrenmesi ve ona dayanmasından ileri gelir. Ulusal deney ve tecrübeler her zaman sınırlı kalmak durumundadır. Bu açıdan milliyetçi dar görüşlülük Kürdistan gibi bir ülkede genel anlamıyla yurt sever olmasına rağmen, hareketimize pek öyle bilimsel tecrübe kazandırdığı söylenemez. Hareketimize gerekli olan milliyetçilik değil komünist tecrübe ve deneylerdir.

Tüzük taslağı'mız hiç kuşku yokki, bir çok eksiklikler ve yanlışlıklar taşımaktadır. Onemli olan onu bütün olumsuz yanlarından arındırmaktır. Kolektif eleştiriye bundan dolayı büyük ihtiyaç vardır. Taslağı'mızın özü doğru ve devrimcidir, ama zenginleştirilmeve muhtaçtır.

Örgütün mevcut durumuna göre tüzük olurmu?

Bazı arkadaşlar "tüzük taslağı" nın hareketimizin bugünkü mevcut durumuna uymadığından vakınıyorlar ve yapımıza uygun bir tüzük olmalıdır diyorlar. Ancak; örgüt tüzüğü hiç bir zaman mevcut durum üzerine kurulmaz, onun var olan yapısını esas almaz. Bövie bir şeye kalımsak örgütün inşasını ve diyalektik gelişimini felce uğratmak olur.

Tüzük geleceğin istenilen örgütünü önerir, onun, üzerinde şekilleneceği normları ve planı ortaya koyar. Örgütün gelişimi, tüzüğe uygun olarak belli bir düzen ve sistem içinde olur. Böylece örgütsel anarşiden, karşılaştıkça adım adım uzaklaşılır. Bu, örgütün inşasının hayat bulmasıdır. Sınırları tüzük yasalarıyla belirlenmiş devrimci örgütün inşası ve bu inşanın kesintisiz devam etmesi onun kuruluşundan başlayarak geleceğe uzanır. Örgüt inşasının kesintisiz gelişiminin garantisizdir. Tüzük ne kadar "mükemmel" olursa ve örgütün iç yaşamına ne kadar çok uygulanırsa, örgüt o kadar iyi işlemekle kalmaz, inşası da o kadar iyi olur. Tüzük olmadan örgütün sürekli inşasından söz edilemez.

Bugünkü yapımıza uygun bir tüzük istemek yanlıştır ve ayrıca anlamsızdır. Hareketimizin örgütsel yapısı bugün için doğrusu pekte iç açıcı değildir. Örgütsel yapımızı bu haliyle hiç bir zaman tasvip edilecek ve savunulacak konumda değildir. Zaten hareketimizin gelişmesinin ve bir devrimciler örgütü şeklinde inşasının önündeki esas zorlukları bu gerçek oluşturmuyormu? Bunun içindir ki devrimci bir tüzük; bugünkü yapımızı esas alıp sürdürmek için mi? Hayır, hareketimizin istisnasız bütün kadroları buna yanaşmazlar. Böyle bir şey mantıksız olmaz mı? Mevcut yapımızı esas almak için mücadele etmiyoruz, bunca fedakarlık ve eziyetlere bunun için katlanmıyoruz. Örgüt statukosunu savunmak kolektif emeğimizin bu anlamda heder olması demek değil midir? Oysa istediğimiz ve hep isteyeceğimiz şey daha nitelikli, daha devrimci bir örgüt değil midir?

Birlik Konferansı'na önereceğimiz bir tüzük taslağımız zorunlu olarak olmalıdır. Konferansın önündeki en önemli, esas sorun örgüt sorunudur. O aynı zamanda, istediğimiz devrimciler örgütünün inşasının ilk adımına şahit olacaktır. Ve tüzük taslağımız partileşinceye kadar yürürlükte kalarak konferans sonrası hareketimizin iç yaşantısının düzenleyici olacaktır. Başka bir ifadeyle, tüzük taslağı bugünkü örgüt yapımızı değil, konferansla birlikte doğacak yeni örgütsel kuruluşumuz içindir. Sorun açıktır sanıyorum.

"Tüzük taslağı"nın önsözüne yaklaşımımız da aynı olmalıdır. Hareketimizin bugünkü konumunu izah ve tanımlamadan ziyade, Kawa'nın ortaya çıkışından bugüne kadar ideolojik evrimi içinde kazandığı temel teorik doğruların bir özeti söz konusudur. Kawa'nın ne 1980 bölünmesi, ne de bugün birliğimizin sağlanmış olması ideolojik hattımızda bir değişikliğe neden olmamıştır. Kürdistan devriminin sorunlarına yaklaşım ve sahip olduğumuz teorik düşüncelerimizde temelde bir değişiklik mevcut değildir. Üzerinde tartışmaya ve derinleştirilmeye muhtaç, henüz tamamıyla netleşmemiş olmasına rağmen, bugün birliğini yeniden kazanmış olan hareketimizin her iki kesiminden kadroları bağlayan ortak görüşlerimiz mevcuttur. Öyle ki temelde bir ayrılık söz konusu değildir. Birlik Konferansı'na bu ortak teorik temeller üzerinde gidiyoruz. Tüzük taslağı'nın önsözünde yada olası başka yazılarda tartışmalı görüşlerin, yorumlanmasını gereken teorik önermelerin olması bir şey değiştirmez. Aksine, ilkesel birliğimizi geliştirip pekiştirecek teorik önermeler olmalıdır. Ayrıca, önsözde ayrılıklar doğurabilecek, hareketimizin kadrolarının birliğini zedeleyecek görüşlerin olduğu kanaatinde değiliz. Bazı yoldaşlarımıza "yeniymiş" gibi görünen, ama teorik izah ve açıklamaları gerektiren görüşlerin olduğu doğrudur. Ne vakti bu durum ideolojik siyasi ayrılıklarımızın olduğu anlamına gelmiyor. Ideolojik hattımızı Kürdistan devriminin teorik sorunlarıyla karıştırmak basit bir yanılgı olur. Hareketimiz belirlenmiş belli bir ideolojik hata sahiptir, ancak; Kürdistan devrimine ilişkin programatik soruntarda bir netlik henüz yoktur. Bunlar hareketimizin kadroları tarafından bilinen şeylerdir.

işin programatik yanının çözülmemiş olması ve tartışılıp netleştiril-
meye ulaştırılması zorunlu olan görüşlerimizin bulunması örtbas edile-
cek olgular olamazlar. Ama gelişmemizin esas yönü ayrılığa değil bir-
liğe doğrudur. KAWA Birlik Komitesi'nin konferansa hazırlıklı çıtmaq
için yayınlanmasında fayda ve gereklilik gördüğü, ortak görüşlerimizin
özeti durumunda olan teorik taslaqların belirlenmesi, ideolojik ve siya-
si ayrılıklarımızın olduğu anlamına gelmez. Konferansa eli boş gidilmez.
Konferansın iradesinin, tartışarak üzerinde karar kılacağı teorik tezle-
rin varlığı gereklidir. Prensip olarak doğru olan bu anlayış, Hareke-
timizin Birlik Komitesi tarafından onaylanarak karar altına alınmıştır.
Bundan değişik yorumlar çıkarmak ve ideolojik-siyasi ayrılıkların oldu-
ğu şeklinde anlamak kaba bir hataya düşmektir.

Burada bir olguyu netleştirmek gerekiyor: ideolojik hat deyince
ne anlaşılmalıdır? Marksist-Leninist ideolojiden her türlü sapmaya kar-
şı, onun saflığını korumak ve savunmak için Marks, Engels, Lenin ve
Stalin'in bilimsel eseri temelinde, III. enternasyonalin mirası doğrultu-
sunda takip edilen yol demektir. Güçlü revizyonist akımların ortaya
çıkışı ve ideolojik sorunlarda bulanıklıkların yaratılması, takip edilmesi
gerekken yol anlamında "ideolojik hat" kavramını gündeme getirmiştir.
KAWA'nın, doğuşundan bugüne kadar kendi gelişim evrimi sonucu ka-
zandığı ideolojik hattı, kendisini Sovyet modern-revizyonizmine, Troçkiz-
me, Çin ve Mao Zedung revizyonizmine ve Euro-Komünizmine karşı ol-
mada somutlaştırmaktadır. Ve hareketimizin bu konuda kendi içinde bir
ayrılışı söz konusu değildir. Ideolojik ayrılık demek, Marksizm-Leniniz-
min genel ideolojik ilkeleri üzerine olan anlaşmazlık demektir. Oysa ha-
reketimiz içinde Marksizm-Leninizm'in ilkeleri tartışılmıyor. Tartışılan
ve tartışılmasında yarar olan Kürdistan devriminin teorik sorunlarıdır.
Bununda ayrılık anlamına gelemeyeceğini devrimci siyasetle ilgilenen her
kes bilir. Kaldığı programlaşma sorununda iyi, derin iknaya dayalı kol-
lektif mücadelemez, siyasi ayrılık ihtimalini en aza indirmeye olanacağına
sahiptir. Buna rağmen, gerçekte var olmayan siyasi ayrılıklardan bah-
setmek hareketimiz içinde yanlış anlaşılmalara ve kafa karışıklığına ne-
den olabilir. Henüz var olmayan siyasi ayrılıklar arama yerine, birliği-
mizin sağlam temeller üzerinde yükselmesi için ortak görüşlerimizin de-
rinleştirilmesi sağlanmalıdır. Bunun olanakları ve şartları ise hareketi-
mizin devrimci demokratik bünyesi içinde mevcuttur.

Tastağa öneriler.

- 1- "Kawa örgütü" başlıklı 1. bölümün ilk paragrafında geçen "Kawa, Kürdistan işçi sınıfının ve emekçi halkının Leninist örgüt normlarına göre kurulmuş örgütlü öncü müfrezesi ve onun örgütlenmesinin en yüksek biçimidir." tanımlaması parti öncesi örgüt olmayla bağdaşmamaktadır. Kawa bir parti değildir. Burada onun, parti öncesi örgüt olma konumu parti olgusuyla karıştırılmıştır. Parti öncesi örgütler, ne öncü müfrezeler ve ne de örgütlenmenin en yüksek biçimi vasıflarına sahip olamazlar. Bu niteliklere ancak Marksizm-Leninizmle işçi sınıfı hareketini birleştiren Partiler sahip olabilir. Söz konusu tanımlamanın yerine, hareketimizin parti öncesi konumuna uygun somut bir formülasyon konulmalıdır. Bu konuda bir çok arkadaş haklı olarak doğru eleştiriler yapmışlardır. Eleştiri sahibi arkadaşların düşüncelerini haklı eleştirilerine katılıyorum. Buna göre örneğin 10. sayfanın 3. paragrafında geçen "Kawa'nın amacı (...) ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının önderi ve tarihi örgütleyicisi olmaktır." şeklindeki ifade de hareketimizin boyutunu tamamiyle aşmaktadır. Hareketimizin amacı parti öncesi örgüt olma temel özelliğine uygun formüle edilmelidir. Bu değişikliğe uygun olarak 11. sayfadaki 2. paragrafda yeniden yazılmalıdır.

- 2- Özellikle 11. sayfada "Halk demokrasisi" ibaresi sıkça kullanılmıştır. Bu ibare yerine "Sosyalist halk iktidarı" tanımlamasının konulmasını daha uygun bulmaktayım. Mao'cu "Halk demokrasisi" kavramıyla aramıza bir sınır çekmek açısından bence "Sosyalist halk iktidarı" kavramı daha doğruyu ifade etmektedir.
- 3- 12. sayfanın 2. paragrafında milliyetçiliğe karşı mücadele sorunu sadece ezen-ezilen uluslar ilişkisi açısından ele alınmıştır. Oysa Kürdistan'da burjuva ideolojisini temsil eden Kürt milliyetçiliğine karşı ideolojik mücadelenin önemide kesinlikle formüle edilmelidir. Çünkü ülkemizde Marksist-Leninist ideolojinin hakim kılınması ve maddi bir güç haline gelmesi önünde en büyük ıç engel burjuva-milliyetçiliğidir.
- 4- 12. sayfanın 3. paragrafında geçen Kawa'nın Kürdistan'ın diğer parçalarında örgütlenmesi sorunu da kısmi bir bulanıklık vardır. Örneğin, diğer parçalardaki komünistlere yardımdan söz edilmektedir. Bu doğru olmasına rağmen eksiktir. Çünkü Kawa, sorunu yardım sorunu olarak görmüyor, aksine diğer bölgelerde bizzat örgütlenmeyi savunmaktadır.
- 5- 13. sayfanın en son paragrafında hareketimizin nihai hedefinden bahsediliyor. Parti öncesi örgütün kapasitesini aşan bir ibaredir bu, düzeltilmelidir.
- 6- 16. sayfadaki "adayların harekete kabul edilme şartları" başlıklı kısım ya tümünden çıkarılmalı ya da genişletilmelidir. Sınıfların farklılaşmasının bütün hızıyla sürdüğü Kürdistan gibi bir ülkede harekete kabul edilme şartları böylesine dar tutulamaz. Toplumun her tabakasından örgüte niteliğine göre aday kabul edilmelidir. Örgüt üyeliği için göz önüne alınan şey, adayın geldiği sınıf ya da katman olmaz. Örgüt üyeliğinin şartlarının doldurulup doldurulmadığı esas alınır.
- 7- Merkez Komitesinin kapsamı ve niteliğine ilişkin yeni maddeler eklenmelidir. Görevi daha da netleştirilmelidir.
- 8- Ara organlar sorunu daha da netleştirilmelidir. Görevlerinin önemi açısından, bir veya iki MK üyesi her bir bölge komitesinde görev almalıdır. Yada ara organlar yerine özel kurye ekipleri kurulmalıdır. Tüzük taslağına buna ilişkin maddeler eklenmelidir. Bütün bu eleştiriler ve öneriler daha da derinleştirilerek yetkinleştirilmelidir. Ortak kolektif anlayışımız kendisini en iyi şekilde "Tüzük taslağı"na son şeklini vermede ortaya koymalıdır.

Kürt milliyetçiliğine karşı tutum ilke sorunudur

"Tüzük taslağı" sorunu da en çok eleştirilene uğrayan 12. sayfanın 2. paragrafında formüle edilen, kendi milliyetçiliğimize karşı tutumun belirlenmesi sorunu olmuştur. Her şeyden evvel formüle edildiği şekliyle, tutumumuzun belirlenmesi doğru olmasına rağmen eksiklikler taşımaktadır. Ayrıca belli bir teorik izahı ve yorumu da gerektirmektedir. Formüle edilemeyen eksiklik, haliyle doğru ya da yanlış eleştirilere maruz kalmıştır.

Diğer bütün sorunlarda olduğu gibi, milliyetçilik sorununun ele alınışında da yaklaşım biçimi ve sorunun ele alınması anlayışı meselelerin teorik çözümünde ve bilimsel sonuçlarına vardırma belirleyici öneme sahiptir. Sorun tarihseldir ve diyalektik yaklaşımı gerektiriyor. Ne varki milliyetçilik olgusu, Kürdistan tarihinde üzerinde en az durulan ve ne pratikte nede teoride ciddi bir çözüme ulaştırılmamış sorunların başında gelmektedir.

Hareketimiz de dahil olmak üzere hiç bir Kürdistan'lı örgüt yada parti bu temel sorunu ele almaya girişmemiştir. Elbette bunun bir çok ana nedenleri vardır. Kürdistan'da sınıf çelişkilerinin ulusal çelişkilerle perdelenmesi, komünist hareketin zayıf oluşu, devrimin teorik sorunlarının henüz yeterince program seviyesinde çözülmemiş olması, güçlü burjuva milliyetçiliğine karşılık Marksist-Leninist ideolojinin derinlemesine ulusal kurtuluş mücadelesine nüfuz etmedeki yetersizliği ve proleterya enternasyonalizminde ruhun zayıf oluşu nedenleri sayılabilir.

"Milliyetçilik sorunu" ulusal kurtuluş devrimimizin temel sorunlarına sıkı sıkıya bağlıdır. Kesin teorik çözümlenmesi ancak toplumumuzun tarihi, ekonomik ve sosyal koşullarının derin bir tahliliyle mümkündür. Ülkemizin ve halkımızın ulusal evriminin tarihsel boyutlarıyla kavranışının seviyesine uygun olarak bu sorun çözüme ulaştırılabilir. Çünkü, milliyetçilik Kürdistan'da da uluslaşmaya neden olan kapitalizmin tarihinin bir kategorisi olarak ortaya çıkmıştır.

Ne varki, ulusal ve sömürgeler sorunu gibi milliyetçilik de bir dizi değişik aşamalardan geçti. Her dönemde değişen sosyo-ekonomik şartlara göre farklı nitelikler aldı. İşte bu yüzden milliyetçilik sorunu, tarihin değişik belirli dönemlerini ve toplumun içinden geçtiği ve geçmekte olduğu farklı aşamaların doğru bir analizini gerektiriyor. Sorunun ele alınışında diyalektik yaklaşım budur.

Her toplumsal düzen dayandığı sosyal ve ekonomik temeller üzerinde kendi ideolojisini yaratır. Ve her ideoloji ise; toplumsal bilincin siyasal, hukuki, bilimsel, felsefi, dinsel, moral(etik), sanatsal(estetik) fikirlerin tümünü kapsayarak sistemli bir biçim alır. Bütün sınıflı toplumlarda ideoloji sınıfsal nitelik taşır. Kuşkusuz bunlar bütün yoldaşlar tarafından bilinen genel şeylerdir. Ancak bir çok kişi için henüz açık olmayan şey; milliyetçiliğin; ulusal ve sömürgeler sorunda burjuva ideolojisi ve politikası olduğudur. Her ne kadar, milliyetçilik, ulusal dillerin ve kültürlerin doğuşuna, özel bir ulusal ruhi şekillenmeye ve psikolojiye eşlik edip ulusların ortaya çıkıp oluşması süreci içinde gelişmişsede belli bir sınıfsal niteliğe sahiptir. Milliyetçilik bütün bir ulusun ideolojisi olamaz, ulusun bünyesi içinde burjuvazinin ideolojisini temsil eder. "Ulus demek der Lenin, burjuvuzi ve proleterya birarada demektir." (Ulusal Sorun, Ulusal Kurtuluş Savaşları sy. 348) Buna göre Kürdistan'da milliyetçilik, Kürt burjuvazisinin ideolojisini meydana getirir. Kürdistan'ın sömürge oluşu, sınıf çelişkilerinin ve ideolojik mücadelenin olmadığı anlamına gelmez. Tam da aksine; çağımız olan emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, ulusal ve sömürgeler sorununun temelinde sınıf çelişkileri ve mücadelesi bulunmaktadır. Kürdistan kendine özgü şartlara sahip olmasına rağmen, kural dışı değildir. İmtiyazları ve çıkarları gereği, burjuva milliyetçilerinin bütün çabalarına karşılık, Kürdistan'da da sınıf mücadelesi ulusal kurtuluş hareketimizin merkezinde bulunmaktadır. Proleterya tarih sahnesine çıkmıştır ve Kürdistan'daki sınıf farklılaşmaları sonucu sürekli nicel ve nitel olarak gelişmektedir. Ulusal kurtuluş sürecinde proleteryanın geleceği vardır.

Proleteryanın nesnel durumu ve Marksist-Leninist hareketin gelişmesi, tıpkı burjuva-milliyetçiliği gibi sınıf siyasetini üretmeyi ve geliştirmeyi gündeme getirmiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi içinde her sınıf kendi politikasını yapmaktadır. Sınıf çıkarları temelinde ideolojiler hakim hale getirilmeye çalışılmaktadır. Sahneye çıkmış olanlardan biriside proleterya'dır. O da kendi ideolojisi temelinde ulusal kurtuluşu geliştirmek istemektedir.

Ulusal kurtuluş tarihi kanıtlanmıştır, burjuva-milliyetçiliğiyle Kürdistan özgürlüğüne ve bağımsızlığına kavuşamaz. Bugüne kadar denenen şey, hep burjuva-milliyetçiliği olmuştur. Bunun bir nedeni de milliyetçiliğin yaygın küçük burjuva çevre ve katmanlarda daha çok yayılması ve kökleşmesidir. Kürdistan'da burjuva-milliyetçiliğinin güçlü olmasının esas nedenlerinden birisi budur. Milliyetçi tarihi başarısızlıklar, Marksist-Leninist ideolojinin neden maddi bir güç haline getirilmesi gerektiğini anlamada bir etkindir.

Kürdistan'da özgürlük ve bağımsızlık espirisi oldukça güçlüdür. Uzun yıllardır savaş içinde olan bir ulus için bu, elbette anlaşılabilir bir şeydir. Tamamıyla haklı sebepler üzerinde yükselen bu espiriye verilen ve verilmeye çalışılan ideolojik muhteva önemlidir. İşte burada farklı sınıflar ve ideolojiler kendisini gösterir. Lenin şunları bize öğretir:

"Burjuva milliyetçiliği ve proleter enternasyonalizmi, kapitalist dünyanın iki büyük sınıf kampına tekabül eden ve ulusal sorunda iki ayrı siyaseti (hatta iki ayrı dünya anlayışını) ifade eden, birbiriyle bağdaşmaz iki slogandır." (U.K.T.H. sy. 24, a.ç. Lenin)

Kürdistan'da yapılan siyaset, bu iki dünya görüşünden birisi üzerinde şekillenmek zorundadır; ya burjuva-milliyetçiliği yada Marksist-Leninist ideoloji, ikisinden birisi. Ulusal kurtuluşun uzun yıllardır gündemde oluşu bu iki ideolojinin sınırlarını bulanıklaştırmıştır. Bu yüzden ulusal görevlerinden ayrı tutulmuştur. Abartmaya düşmeksiniz diyebilirizki, hareketimiz dışında diğer örgüt ve partiler buna pek dikkat etmemişlerdir. Burjuva milliyetçiliğiyle bağların koparılmamış olması, ezen ülke sosyal-gövenizmine ve gerici ırkçı milliyetçiliğine karşı gösterilen tepki, sınıfsal görevleri bir bütün olarak unutturmamıştır. Burjuva milliyetçiliğinin istediği budur. Gerçi karşımızda tamamıyla karşı-devrimci, Türk-islam senteziyle doğrulmuş militan faşist bir milliyetçilik vardır. Buna, sömürgeci Fars ve Arap milliyetçiliklerininide eklemek lazım. Her yönden cendereye sıkıştırılmış durumda sömürge bir ulus olan, Kürt ulusunun bütün bunlara haklı bir tepkisi söz konusudur. Kürt milliyetçiliğine, ezilen ulus milliyetçiliği statüsünde haklılık kazandıran budur. Anti-emperyalist, anti-sömürgeci yurtsever bir içeriğinin de olması Kürt milliyetçiliğini bu yapıyla, ezen ülkelerin gerici-faşist milliyetçiliklerinden ayırmaktadır.

"Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik içerik taşır..." (Lenin, a.g.e. sy.73)

Ulusal kurtuluş savaşını içinde proleterya hareketi, burjuva milliyetçiliğiyle bu "demokratik" içeriğinden dolayı anti-sömürgeci ittifak yapar. Marksist-Leninistlerin kayıtsız şartsız ulusal özgürlük ve bağımsızlık sorununda, en tutarlı, en demokratik ve en kararlı mutlak görevleri, ulusal hareketin güçlendirilmesinde kendisini ortaya koyar. Ancak bu görev, olumsuz bir içeriğe sahiptir. Ulusal hareketin güçlendirilmesinde işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarıyla, burjuva milliyetçiliğinin çıkarları çakışır. Olumsuz olan budur.

"Proleterya, milliyetçiliği desteklerken aşırı davranışlara gidemez, çünkü daha ilerde, milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef tutan burjuvazinin olumlu eylemi başlar. (a.g.e. sy. 33, a.ç. Lenin)

Bağımsızlık için mücadele sürecinde milliyetçiliğin, dar anlamda ve sınırları tarihsel olarak belirlenmiş dar eylemde ilerici rolü vardır, bunu gördük. Ama proleteryanın, burjuva milliyetçiliğine verdiği destek geçicidir, sınırlıdır. Peki ne demektir milliyetçiliğin sınırları tarihsel olarak belirlenmiş dar eylemi?

Bu, şu açıklamayı gerektiriyor: Milliyetçilik, eylemi hiç bir zaman sınıf çelişmesine ve çatışmasına kadar genişletmez ve sürdürmez. O, hemen her durumda ve her zaman, sınıfları ve sınıf çelişkilerini örtbas etmeyi amaçlar. Ulusal eylemin özündeki sınıfsal içeriği gizlemeye çalışır; bu yüzden eylemini dar tutar ve sınırlandırır. Milliyetçilik, bu durumda ulusal hareketi zayıflatır, dizginlemeye çalışır, hatta gerçek özgürlük ve bağımsızlık hareketinin önüne geçerek onu saptırmaya yünelir. Milliyetçiliğin bu eylemi, onu tutarsız, sınıf gereği uzlaşmacı ve düşmana karşı teslimiyetçi yapar.

"Ama, der Lenin, kesin olarak sınırlandırılmış olan ve sınırları belli tarihsel bir alana yerleştirilmiş bulunan çerçevenin ötesinde burjuva milliyetçiliğine yardım etmek, proletaryaya ihanet ve burjuvazinin saflarına geçmek olur. Burada çok kez incec olan bir sınır vardır..." (a.g.e, sy.33, a.ç.Lenin)

Kürdistan gibi sömürge bir ülkede, burjuva milliyetçiliğinin tutarsızda olsa yurtsever içeriğe sahip olması, ona karşı ideolojik mücadelede ve ağırlık vermemiz önünde engel değildir. Proleter hareketin, ulusal kurtuluş savaşımında başa geçmesi önünde en büyük ic engeli burjuva milliyetçiliği oluşturur. Milliyetçiliğimizle duruma göre geçici, izafi ittifakların yapılabilirliği, ona karşı sessiz kalmamız, onunla sınıfsal olarak uzlaşmamız anlamına gelmez. Esasen ulusal özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin sıhhatli ve daha devrimci gelişmesinin temel şartı, burjuva milliyetçiliğine karşı geliştirmek zorunda olduğumuz bu ideolojik mücadele, ulusal kurtuluşa zarar değil aksine, onun garantisi olacaktır. Öyleki ulusal kurtuluşu devrimci tarzda çözüme ulaştıracak olanda budur. Birçok devrimci bundan ürkmekte, sınıf mücadelesine kuşkuyla bakmaktadır. Kuşkuclarını yenemeyenler sonuçta, burjuva milliyetçiliğinin saflarında yerlerini almaktadırlar.

Kürdistan gibi "lime-lime" edilmiş, ulusal güçlerinin bunca bölündüğü, emperyalist, sosyal-emperyalist güçlerin hegemonya mücadelelerinin merkezinde bulunan bir bölgenin göbeğinde yer alan bir ülkede devrim yapmak nisbeten daha zordur. Ne varki devrimimizin garantisi, Kürt burjuvazisine ve onun milliyetçi hareketine karşı geliştirilmesi zorunlu olan sınıf mücadelesidir. Ulusal kurtuluş hareketi ile bu sınıf mücadelesinin bağını görmek ve kavramak hayati derecede önemlidir. Daha başından itibaren ihanete uğramış bir "devrime" sahip olmak istemiyorsak sınıf mücadelesi ve onun kistaslarını, ulusal görevleri göz önüne alarak yerine getirmek gerekiyor. Unutmamak lazımki; sınıfsal görevlerimiz ulusal görevlere bağlıdır.

"Ezilen ulustarin burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına başvurur, iç politikalarında bu sloganları, egemen ulusun burjuvazisi ile gerici anlaşmalar yapmak için kullanırlar{...}; dış politikalarında halk düşmanı planlarını uygulayabilmek için rakip emperyalist devletlerle uzlaşırlar. (a.g.e, sy. 146)

"Sömüren ülkelerin burjuvazisiyle, sömürge ülkeler burjuvazisi arasında belli bir rapprochement (birbirine yakınlaşma) görülmektedir. Öyle ki, ezilen ülkeler burjuvazisi, sık sık -belki hemen her durumda- bir yandan ulusal hareketi desteklerken, bir yandan da emperyalist burjuvaziyle tam bir uyum içindedir, yani bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı emperyalist burjuvaziyle güç birliği yapmaktadır". (Ulusal Sorun, U.K. Savaşları, sy. 404)

Lenin'den yaptığımız bu ahntılar, neden Kürt burjuvazisine karşı sınıf mücadelesini kesintisiz olarak vermemiz gerektiği konusunda bize

bir fikir vermeye yetmektedir. Bu yazının kapsamı, sorunun daha derinlemesine ele alınmasını engellemektedir. Ancak şunu hatırlatalımki, Kürt burjuvazisinin, (Lenin'den yaptığımız alıntılardaki temaya uygun olarak) hem Kürdistan'daki devrimci harekete karşı ve hemde emperyalizmle ittifak konusunda oldukça kirlidir. Ulusal kurtuluş hareketi tarihimiz, Kürt burjuvazisinin ihanetleriyle doludur.

Sorunu, iktidar sorunu açısından ele aldığımızda da sınıf mücadelesi ve burjuva milliyetçiliğine karşı ideolojik mücadelenin önemiyle karşılaşıyoruz. Ulusal kurtuluş hareketi sorunu iktidar sorunudur. Kürdistan'da sınıflar var olduğuna göre, kimin iktidarı? Sorunu gündeme geliyor. Ya Kürt burjuvazisinin yada işçi sınıfının önderliği altında sosyalist halk iktidarı. Emekçi halk burjuvazi iktidara gelsin diye, kan ve ateş içinde mücadeleye atılmıyor. Anti-sömürgeci, anti-emperyalist savaşın esas ağır yükünü emekçi halk çekmektedir. O halde iktidara işçi-emekçi halk gelmelidir. Peki, sınıf mücadelesi ve milliyetçiliğe karşı ideolojik savaşım verilmezse işçi-emekçi halk iktidara gelebilir mi? Zaten biz komünistlerin ve örgütün rolü nedir? İşçi-emekçi halkı bu amaç için her yönden hazırlamak değildir? Ideolojik hazırlık şarttır.

Kürdistan'da milliyetçilik sorunu hep ezen ve ezilen uluslar ilişkisi çerçevesinde ele alınmıştır. Böylece dış olgular, iç olguların görülmesinde perde vazifesi görmüştür. Buna karşılık, "Tüzük Taslağı"nın 12. sayfasında formüle edilen milliyetçiliğe karşı mücadelenin esas alınması ibaresi doğrudur. Çünkü kendi milliyetçiliğine karşı mücadele edemeyenler başka ulusların milliyetçiliğine karşı edemezler.Bizde perspektifler birbirine karşıtirilmiştir. Lenin şunları bize öğretir:

"Ezilen uluslar arasında, proletaryanın bağımsız bir parti biçiminde ayrı olarak örgütlenmesi, bazan o ulusun milliyetçiliğine karşı öyle sert bir savaşıma neden olmaktadırki, perspektifler bozulmakta ve ezen ulusun milliyetçiliği unutulmaktadır". (U.K. T.H. sy. 119)

Örneğin Türkiye'de durum tamda böyle olmuştur. Bir bütün olarak sol ve devrimci hareket, Türk milliyetçiliğini tamamiyle unutarak, Kürt milliyetçiliğine karşı söz birliği etmişcesine cihat ilan etmiştir. Kuşkusuz bu sosyal-şöven bir tutumdur. Ve eğer Kürt milliyetçiliği, duyduğu haklı tepki temelinde, özellikle Kürt küçük-burjuvazisi içinde bu seviyede gelişmişse, bunun esas sebeplerinden biriside, sol güçlerin ve Türk devrimci hareketinin kaba, şövence hataları olmuştur. Ancak; biz Marksist-Leninistler açısından milliyetçiliğimizin haklı görülür tarafı yoktur. "Türk solu"na süreklî, kin ve nefretle küfür etmenin hiç bir yararı görülmemektedir. Bizim gibi düşünmeyen, henüz doğru tutumdan uzak olan "Türk Solu"na karşı, onların yönetimeyle onlara karşı gösterdiğimiz tepki, bizi, onların düştüğü hataya düşürmezmi? Aynı seviyeye tepki duymak, ulusal kurtuluş hareketimize zarardan başka ne faydası olabilir? Bu yanlış tepkiler, halkların güvensizlik ve düşmanlıkları sonucu düşmanlarımızın işine yaramaktadır. Oysa Kürdistan devriminin Türk, Arap ve Fars proletaryası ve halklarının enternasyonalist desteğine büyük ihtiyacı vardır. Sömürgeci ülke halkları ve proletaryası henüz ne yazıkki Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığı konusunda enternasyonalist eğitimden yaktırlar. Ama gün gelir onlarda değişecek ve devrimimize gerekli desteği vereceklerdir. Buna inanmamak ve güvenmemek için hiç bir neden yoktur. Sınıf kistasları üzerinde gelişecek olan Kürdistan devrimi onların değişmesi için üzerine düşen görevleri yerine getirecektir. Stalin şöyle der:

"Kendi aşırı dar görüşlülüklerini aşmak istemeyen ve kendi ülkelerinin kurtuluş hareketini, egemen ülkelerin proletaryaya hareke-

diyalektik metodu kullanabilme seviye ve yeteneğine sahip oluşumuz bir avantaj sayılabilir. Asıl önemli olan merkezi sorunu tespit edip devrimci bir tarzda çözümlenebilirlik.

Her somut durum içinde varolan, tüm eğilimler ve olgular elbette hesaba katılmalıdır. Bu hesaba katış söz-konusu olan eğilimlere ve olgulara aynı anda aynı önemi verme anlamına gelmez. Aksine; somut durum merkezi (esas) soruna sahiptir. Kendisini kuşatan diğer sorunlardan bağımsız olarak ele alındığında merkezi sorun çözülemez; bunun çözümlü kendisiyle birlikte aynı süreçte doğmuş (oluşmuş) olan sorunların çözümüne bağlıdır. Sadece buda yetmez; çözüm tüm toplumsal eğilim ve olguların gelecekteki gelişmesine de bağlıdır. Esas sorunun çözümünü koşullandıran bu durum tamamıyla mantıki ve diyalektiktir. Sorunlar birbirlerine, bir zincirin halkalarının birbirlerine olan zorunlu bağılıkları gibi bağlıdır. Nasıli zincirin tek tek halkalarını bütünden koparmak (soyutlamak) mümkün değilse, toplumsal sosyal olgu ve sorunlarida birbirlerinden bağımsız, soyutlayarak ele almak ve çözümlenmek imkanı dahilinde değildir. Tıpkı Lenin'in belirttiği gibi;

"Tüm zinciri yakalamak ve sağlam biçimde daha sonraki diğer halkalara geçmeğe hazırlanmak için her özel anda, zincirin yakalanması gereken özel halkasını bulmak gerek, halkaların dizilişi, biçimi, birbirlerine bağlanmaları ve olayların tahrihsel zincirinde birbirlerinden farklılıkları, bir demircinin yaptığı zincirin halkaları gibi basit ve anlamsız değildir."

Her ülkenin içinden geçmekte olduğu toplumsal ve ulusal tarihi koşullar, sürecin belirli bir anında hangi olgunun merkezi sorun haline geldiğini belirler. Bunun tespit edilip saptanması ise, ancak, somut durumun somut çözümlenmesinin diyalektik Marksist-Leninist yorumundan geçer. Ülkenin devrimci kavranışı bu tespiti koşullandırır. Şayet genel anlamıyla, ülkenin devrimci kavranışı sözkonusu değilse öncelikle el atılması gereken halka (esas sorun) kavranamaz. Bu bilimsel yaklaşım hareketimizi Kürdistan'daki diğer bütün burjuva-milliyetçi ve küçük burjuva revizyonist milliyetçi örgüt ve partilerden ayırmaktadır.

Peki neden merkezi (esas) sorunun kavranılması zorunludur? Özetlersek, cevap oldukça basittir; çünkü bütün ancak bu yolla kavranabilir; bir sorunun çözümünden başka bir sorunun çözümüne ancak bu yolla varılabilir. Her halka aynı zamanda bütünü içerir. Bu diyalektik kavrayış tüm sorunların birbirleriyle olan bağıntısını yoğunlaştırıp somutlaştırır.

Bu durumda kaçınılmaz olarak karşımıza çıkan "nereden başlanılmalı?" sorusuna bu bağlamda açık ve net cevap veremeliyiz. Sorunlarımızın süreç içinde tek-tek çözümü bu soruya doğru cevap vermektir. O halde esas sorun nedir? Çözümü gündemde olan merkezi halka hangisidir? Hareketimizin geçmişinin doğru analizi ve ulusal kurtuluş savaşımızın tarihsel tecrübeleri ile bugünkü somut durumun somut tahlilinden çıkarılan sonuçlar karşımıza örgüt sorununu çıkarmaktadır. Demekki çözümüne öncelik verilmesi gereken halka devrimciler örgütünün yaratılmasının kendisi-

dir. Hareketimize dayanarak kurulması ve pratik çalışmanın sistemi ve planına uygun olarak adım adım, kendi gelişim ve yetkinleşme evrimi içinde bu örgütün yaratılması merkezi sorundur. Buda bir anlamıyla örgütlenme metodlarını çözmekten ve uygulamaktan geçer.

Biz ülkemizde siyasal bir mücadele vermek istiyoruz. Devrim yapıp sosyalizmi kurmak ve nihai kurtuluşa, sınıfsız topluma varmak istiyoruz. Bu nasıl olacak? Siyasi mücadeleyi her durumda ve her şart altında yürütebilecek güçlü bir parti olmadan, sağlam ve bilimsel ilkelerin aydınlattığı ve kararlılıkla uygulanan sistemli eylem planı olmadan bu mücadele olabilir mi? Bu aşamaya gelebilmek için bize, bugünün karmaşık koşulları içinde, mücadelemizin genel şartlarını değerlendirebilecek ve olayların akışı içindeki her altüst oluştta, her dönemde yeni durumları hesaba katabilecek, ve bundan bilimsel teorik sonuçlar çıkararak işin pragmatik yanını çözebilecek bir örgüt lazımdır. İdeolojik gücün korunması ve gerekli olan gelişmeyi güvence altına almak için devrimciler örgütü kaçınılmazdır. Böyle bir örgüt olmaksızın politikanın sınıfsal açıdan doğru yönde gelişmesi güvence altına alınamaz. Ülkemizde en ileri unsurların böyle bir örgütte birliği sağlanmazsa sürekli çoğalan karşıt güçlere neden olunur. Bu bilindiği içindir ki nereden başlanması gerektiğini, nasıl yapılması ve ne istenilmesi gerektiğini bilmek durumundayız. Belirginleşmiş olan ideolojik hattımız bu konuda nispeten kolaylıklar sağlamaktadır. Bundan dolayı örgütlenme sorununda, meselenin ilke olarak çözümüne ihtiyaç yoktur. Çünkü Leninist parti öğretisi yolu seçilmiştir. Ama sorun bu çerçevede teorik ve pratik çözümüne büyük ihtiyacımız vardır. Sadece ihtiyaç duyulan örgütün niteliği ve kesin amacı konusunda açıklığa kavuşmakla kalmamalıyız, örgüt tüzüğüne göre çalışma hayata geçirilmelidir. Böylece devrimciler örgütü bütün yönleriyle ele alınmış olacaktır.

Bundan dolayı, bizler geçmişe ilişkin mahkûm edilmiş örgütlenmenin kolay bir tekrarını değil, gelecek vaadeden uzun ve çetin bir çalışmaya önüne koymuş bir örgüt istiyoruz. Bu örgüt hareketimizin kazanmış olduğu en temel nitelikler ve hareketimizin gelişme yönü üzerinde şekillenecektir. Örgütlenme anlayışımız bunu tamamlayacaktır.

Örgütlenme anlayışımız aynı zamanda tüzüğün belirlenmesinde de belirleyici olacaktır. İrade birliğinin ve disiplinin kaçınılmaz olarak tüzüğü gerektirdiği açıktır. Tüzüğü olmayan bir devrimciler örgütü düşünülemez. Bu olmadan ideolojik kazanımlar korunamaz; ciddi bir bolşevik örgütlenme yaratılamaz; öncülerin birliği sağlanamaz; ideolojik mücadelenin örgütsel tedbirleri alınamaz; en sınıf bilinçli işçiler ve emekçiler kazanılamaz ve parti öncesi örgütlenmenin şartları yerine getirilemez. Oysa bize, bütün bunları başaracak olan bir örgüt gerekiyor. Bu örgüt, geçmiş örgütlenmemizin tam bir reddi olmalıdır. İçinde bulunduğumuz dönem öncülerin önüne yeni görevler koymaktadır; bu görevlerin nispeten "sakin" koşullar içinde ortaya çıkmış ve gelişmelerini belli bir bulanıklık içinde sağlamış eski örgüt ve partiler tarzında örgütlenmekle başarılılabileceğine inanmak "kendini iflah olmaz bir umutsuzluğa

ve kaçınılmaz bir yenilgiye mahkûm etmektedir." (Stalin)

Kürdistan'da ulusal kurtuluşun ve sınıf mücadelesinin omuzlarımızı yüklediği ödevlerle eski örgütlenme tarzını devam ettirmek tam bir silahsızlanma durumunda kalmaktır. Sınıf mücadelesi sürekli belli bir yoğunlaşmaya doğru yol alır. Yoğunlaşmanın ulaştığı her duruma hazır olmak gerekiyor. Her yeni durum, örgüte karşı yeni tehlikelerle doludur "ve ... buna kötü hazırlanan bir örgüt kaçınılmaz olarak örgütsüzleştirir." (Lenin)

Leninist devrimciler örgütü diyalektik bir nitelik taşır. O kendi kendisinin aynı zamanda hem ürünü ve hemde yaratıcısıdır. Bu yüzden devrimciler örgütü esnekler; her yeni duruma kendisini gecikmeksizin hazırlar ve uyarlar. Böylece kendisini yeniden yaratır, kesintiye uğramadan, darbeler alsabile, kendi kendisini silahsızlandırma tehlikesini yaratmadan devrimci görevine devam eder. Elbette devrimciler örgütü hazır olarak doğmaz; pratik faaliyetin boyutlarını, yetenek ve deneyimi gerektirir. Lenin şöyle der:

"Bir kez görevler doğru bir biçimde belirlenince, bir kez bu görevleri gerçekleştirmek yolunda yenilenen girişimler için enerji olunca, geçici başarısızlıklar sadece küçük tahlisizlikleri temsil ediyordu. Devrimci deneyim ve örgütsel yetenek elde edilebilecek şeylerdir, yeterki bunları elde etmek istediği olsun, yeterki, eksiklikler kabul edilsin, devrimci eylemde bu eksikliklerin kabul edilmesi bunların yarı yarıya giderilmesi demektir." (Ne yapmalı, sy.46)

Kürdistan'da, örgütsel alanda komünist örgütlenme yaratma faaliyetinin "başarısızlığı" bizleri yeniden bu soruna eğilmekten alıkoymamaktadır. "...her savaş kendi içinde yenilginin soyut olasılığını taşır, ve bu olasılığı azaltmanın biricik yolu örgütlü biçimde mücadeleye hazırlanmaktır." (a.g.e, sy. 167) Bu örgütlenme için bugün belli bir birikime, tecrübe ve yeteneğe sahibiz. Bütün bunlar hareketimizin kadrolarına güven ve azim vermektedir. Siyasi mücadele içerisinde elenerek bugüne gelmiş kadrolarımız, genellikle ilk devrimci çıkışların, daha ilk mücadele anından itibaren pekâlâ yenilgiyle sonuçlanabileceğini bilmektedirler. Nitekim hareketimizin geçmiş pratiğinin de gösterdiği gibi, ilk örgütlenmeler, daha önce üzerinde düşünülmesi ve uzun uzadıya saptanmış sistemli bir plan, inatçı ve uzun süreli bir mücadele planı sonucu oluşmuşlardır. Sadece devrimci çevrelerin çalışmalarının "kendiliğinden" büyümesi sonucu ortaya çıkarlar. Lenin bu tür örgütsel çıkışları bir köylü yığınının, ellerinde sopalarla, modern askeri birliklere karşı savaşına benzetmektedir. Ama, bizde geçmiş pratiğimizde olduğu gibi bu tür çıkışlar, tam bir eğitim ve tecrübe yoksunluğuna rağmen belli bir hareketlenme ve canlılık yaratırlar.

"Pratik eğitimden, der Lenin, örgütsel çalışmalarını yürütme yeteneğinden yoksunluk, hiç kuşku yokki, daha başından beri, her zaman devrimci Marksizmi savunanlar dahil, hepimizin ortak noksanlığıdır." (Ne yapmalı, sy. 130, a.ç. L.)

Örgütsel başarısızlık ve yenilgi elbette salt bize mahsus

bir özellik değildi ama; örgütsel dargörürlük ve ilkelik, devrimci çalışmada dar kapsamlılık ve amatörlik hareketimizin örgüt olarak ortaya çıkış biçimi ve seviyesine uygundu. Çünkü hareketimizin, Marksist-Leninist teorinin uygulanmasında ve yeni doğmakta olan komünist hareketin rolünün ve siyasal görevlerinin dar anlayışına sahipti.

DEVİRCİLER ÖRGÜTÜ VE KAVRANISI?

Yenilgiler kaçınılmaz değildir; bu biliniyor elbette. Ancak örgütsel yenilgilerden kurtulmanın esas şartlarından biri, belkide en önemlisi, devrimciler örgütünün profesyonel, çok yönlü uzmanlaşmış devrimcileri gerektirdiğidir. Esasen profesyonel devrimcilik olmadan devrimciler örgütünde olamaz. Leninist örgüt anlayışının mekanik kadercilikten koptuğu yer işte burasıdır. Çünkü Leninist örgütlenme anlayışı; amatör grupların bir alışımı olmadığı gibi irade, disiplin ve eylem birliğine dayanmayan değişik iradele-ri içinde taşıyan iç uzlaşmaya dayanan bir örgütlülükte değildir. Profesyonel devrimciler örgütü anlayışı, örgütün, sınıf bilincinin mekanik bir ürünü olduğunu iddia eden anlayışa karşıdır. Leninist örgüt sınıfın dışında, ama esas olarak sınıfı kazanmaya yönelik (sosyalist hareketle sınıf hareketini birleştirmeye yönelik) işçi-emekçi yada aydın tabakalardan her türlü fedakarlığa hazır bulunan ve hedefin bilincinde olan, ne yaptığını bilen seçilmiş devrimcilerden oluşur.

Devrimciler örgütü yaratma özel. bir mücadeleyi gerektirir. Böyle bir mücadele öncelikle, dünya devrimlerinde denenmiş, zafere ulaşmış partilerin sınanmış bilimsel doğrularından ve uluslararası komünist hareketin bize sunduğu derslerden öğrenmeyi gerekli kılmaktadır. Ülkemizde bize miras teşkil edebilecek verilmiş hazır örgüt teorileri mevcut değildir yada oldukça sınırlıdır. Bu durum biz Kürdistan'lı komünistlerin, uluslararası tecrübeden öğrenmemizi daha da zorunlu hale getirmektedir. Zaten devrimciler örgütünün yaratılması ve alması gerekli olan biçimler ve nitelikler Ülkeye özgü sınıf mücadelesinin etkilerini taşımakla birlikte, evrenseldir. Bunun kavranılması örgüt sorununda da ülkemizin "dar penceresinden" bakılmasını engeller. Kürdistan'da örgüt sorununa doğru yaklaşmak budur. Ve bu; Leninist devrimciler örgütü yaratmanın temel taşıdır. Açıkça ifade edelimki bu sorunu kavramak hareketimiz için hayati bir önem taşımaktadır. Böyle bir örgütlenme seviyesine ulaşmanın kolay olmadığı doğrudur, (en azından, hareketimizin çektiği acılar ve eziyetler bunun böyle olduğunu göstermiştir.) ancak buna olan acil gereksinmeyi bütün yönleriyle anlamalıyız. Bu sorunda geç kaldığımızın kanaatinde değiliz. Tıpkı Lenin'in dediği gibi; "Bir mücadele örgütünün inşası ve siyasi ajitasyonun yürütülmesi "durgun, barışçı" her şart altında ve "devrimci ruhun zayıflaması ne kadar belirgin olursa olsun her dönemde esastır. Üstelik böyle dönemlerde ve böyle şartlarda bu tür çalışma özellikle gereklidir, çünkü patlama ve taşma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti bir anda faaliyete geçebilmek için hazır durumda olmalıdır." (Örgütlenme üzerine, sf. 13)

Örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti bir anda faaliyete geçebilmek için hazır durumda olmalıdır." (Örgütlenme üzerine, sf. 13)

O halde devrimciler örgütü nasıl sağlanmalıdır? Asıl işlevleri neler olmalıdır? Devrimci faaliyete ve eyleme profesyonel olarak girişmiş ve "sanatın bütün kurallarına" uygun olarak örgütlenmiş (Lenin) bir birlik olmadan devrimciler örgütü olabilir mi?

"(...) devrimciler örgütü, her şeyden önce ve esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kişilerden oluşmalıdır. (...) Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, işçilerle aydınlar arasındaki, ve hele ayrı ayrı meslekler arasındaki her türlü ayırım kesin olarak silinmelidir. Besbelliki, bu örgüt pek geniş tutulmamalı ve alabildiğince gizli olmalıdır." (a.g.e, sf. 139, a.ç.L.)

Devrimciler örgütü örgütlenmede atılması gerekli olan ilk adımdır. Böyle bir örgütün inşası örgütlenmenin başlangıcıyla sona ermez, partinin kuruluşuna kadar sürekli olarak (global şekilde) nitel ve nicel olarak gelişir. Bu süreçte örgütün üzerinde şekillendiği ve kazanacağı nitelikler, onu, diğer bütün legal ya da yarı-legal örgütlenmelerden ve küçük-burjuva örgütten bütünüyle ayırır ve ayrılmaktadır. Örgütün kadrosal sınırı her şeyden önce açık ve net olmalıdır; örgüt sınırı nerede başlıyor nerede bitiyor belli olmalıdır. Buda ilk etapta tüzüğün örgüt ilkesinin tutarlı uygulanıp uygulanmadığına bağlıdır. Çoğu kereler örgütler, bu sınırı çizmiş ve tedbirini almış tüzüklerine rağmen sınırı korumakta ve sürdürmekte başarısız olamazlar. Bu durumda örgüt sınırı silikleşir ve ortadan kalkma tehlikesi doğar, ve örgüt dejenere olma, yozlaşma sürecine girer. Böyle bir durumda gizlilik ilkesi uygulanmaz, ajanların, niteliksiz zararlı unsurların sızmaları önlenemez. Böylece örgüt "devrimciliği meslek edinmiş" profesyonel kadroların örgütü olma özelliğini kaybeder.

Devrimciler örgütü neden geniş tutulmamalıdır? Çünkü; kendi kendine yeterli hale gelmedikçe "geniş" bir örgüt sıkı gizlilik yöntemlerini uygulayamaz. Geniş örgütler her alanda çok daha fazlasını isterler. Çok sayıda üyenin varlığı ile gizlilik yöntemlerini uygulama arasında -der Lenin- çelişki vardır. İlk etapta örgüt buna dikkat etmek durumundadır. Elbetteki örgüt kendi kapılarına kilit vurmaz; o yeni üyeler bularak ve kabul ederek kendisini ve faaliyetini genişletir. O halde ne kadar çok kadroya sahip olursa o kadar güçlü ve "büyük" örgüt vasfına sahip olur. Bu süreçteki örgütsel davranışı ve örgüt ilkesinin uygulanmasındaki devrimciliğin seviyesi-eğer olumluysa- onu gevşek örgüt olma niteliğinden uzaklaştırır. Örgütün profesyonel niteliğini ve gizliliğini koruma ilk meziyetler olmalıdır. Bu da dar örgütlülüğten geçer.

"(...) geniş bir örgütü ancak iflah olmaz bir ütopyacı savunabilir.

Bundan alınması gereken ders basittir. Eğer güçlü bir devrimciler örgütünün sağlam temellerinden işe başlarsak, hareketin bir bütün olarak istikrarlılığı

ğını sağlayabiliriz. (a.g.e, sy. 148)

Söz konusu edilen devrimciler örgütünün "sağlam temelleri" bir çok etmene bağlıdır. Ancak başka şeyler yanı sıra esasta "profesyonel olarak eğitilmiş, uzun deneylerden geçmiş ve tam bir uyum içinde çalışan "bir düzine" denenmiş ve yetenekli lider olmadan" (Lenin) devrimciler örgütünün ilk temelleri atılamaz. Hareketimizin kısa tarihi geçmişide göstermiştir ki uyum içinde olan önder ekibe sahip olmadan böyle bir örgüt gerçek anlamda ne kurulur ne insanı sağlanamaz. Önder kadroların oluşturucağı ekibin uyumluluğu ilk şartlardan biridir, belkide en önemlisidir. Bir bakıma örgütün geleceği, işleyiş tarzı, alacağı biçim ve kazanacağı nitelikler buna bağlıdır. Parti öncesi örgütlerde, sürekli bölünmelerin ve istikrarsızlıkların olmasında, önder ekiplerde bu uyumluluğun bulunmaması büyük rol oynamaktadır. Hareketimizin bu konudaki tecrübesi "Birlik Konferansı"nda ve gelecekteki konferanslarda kadrolarça hesaba katılması zorunludur. Bu tecrübe, ilerki aşamalarda, çıkabilecek muhtemel bölünmeleri engelleyici önemli bir etmen olacaktır. Bundan dolayı şimdiden, hareketimizin kadrolarının mümkünse her bakımdan ve her yönden uyumlulukları azami dercede geliştirilmelidir. Gereksiz ve anlamsız hırçınlıklar ve kişisel kompleksler istenilen devrimci uyumluluğu zayıflatır ve engeller. Oysa hareketimizin yenisinden, devrimciler örgütü şeklinde biçimleneceği bu şartlarda kadrosal uyumluluğa yüklenen rol oldukça büyüktür. Elbetteki zorunlu olan söz konusu uyumluluk formel (biçimsel) olmayacaktır, tam bir güvene ve isteğe, devrimci samimiyete ve sorumluluğa sahip olacaktır. Hareketimizin sınınamış bütün kadroları tarafından, bu, bilinebilir ve kavranabilir bir olgudur. Çünkü Lenin'inde belirttiği gibi bu uyumlu "bir düzine" denenmiş ve yetenekli lider kadro olmadan "modern toplumda hiç bir sınıfın kararlı bir mücadeleye girişmeyeceğini" bilmek ve kavramak siyasal tecrübesine sahip olmak gerekiyor. Bu, kadrolarımızın aklından çıkarıp unutabilecekleri sıradan bir öğreti değildir!!

Devrimciler örgütünün "sağlam temelleri" ayrıca şunları gerektirmektedir:

"(...) ben, der Lenin, bir düzine akıllıyı açığa çıkarmanın yüz ahmağı açığa çıkarmaktan çok daha zor olduğunu iddiya ediyorum. Ve bu görüşümü, "anti demokratik" vb. diye yağınları bana karşı ne kadar kıskırtırsanız da savunacağım. Tekrar tekrar belirttiğim gibi, örgütle ilgili olarak "akıllılar" sözüyle kastettiğim, profesyonel devrimcilerdir, kökenleri öğrenci olmuş ya da işçi olmuş önemli değil. İddia ediyorum ki: 1-Sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiç bir devrimci hareket varlığını sürdüremez; 2-hareketin temelini oluşturan ve ona katılan halk yağınları mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük sayıda sürüklenirlerse, böyle bir örgüte olan gereksinme o ölçüde ivedileşir, ve bu örgüt de ölçüde sağlam olmalıdır. (Yoksa demagogların yağınların daha geri kesimlerini peşlerinden sürüklemeleri daha da kolaylaşmış olur); 3-böyle bir örgüt esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerden oluşmalıdır; 4-otokratik bir devlette, böyle

bir örgütün üyelerini devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerle ve siyasal polisle mücadele sanatında profesyonel olarak eğitilmiş kimselerle ne denli sınırlarsak örgütü açığa çıkarmak, o ölçüde zorlaşacaktır; 5-harekete katılabilen ve orada etkin olarak çalışabilen işçilerin ve öteki toplumsal sınıflardan gelme üyelerin sayısı o ölçüde büyük olacaktır." (a.g.e, sy. 153-154) (a.ç.L.)

En iyi örgütlenme yöntemleri ve örgüt tekniği, "sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütünü gerektirir." Ancak, emperyalizmin ve gericiğin muazzam bir şekilde geliştirip sürdürdükleri kapitalist-revizyonist sistem içinde Kürdistan'da da böylesine bir örgütün güçlüğü, her şeyden önce gizliliğinden (ilegalitesinden) gelir. Tam bir gizlilik ön koşuldur. Gizlilik devrimciler örgütünü "öylesine zorunlu bir koşuldurki, bütün öteki koşullar (üyelerin sayısı ve seçimi, işlevler vb.) bu birinci koşulla uyum içinde olmalıdır." (Lenin, a.g.e, sy.167) Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının devrimciler örgütü gizli olmak zorundadır. Örgütlenmede sürekliliği sağlamanın bir şartıda budur. Kürdistan gibi sürekli sömürgeci terör altında olan bir ülkede devrimci hareketin sürekliliği ve güvenliği için gizlilik sonderece mantıklı bir şeydir. Sömürgecilerin hiçbir zaman ellerinin bir bütün olarak yetiemeseyceği gizli örgütlülük olmadan mücadele ham hayaldir. Mücadeleyi sürdürmenin ve geliştirmenin garantisi burada yatmaktadır. Ayrıca yasal olmayan illegal örgütlenme sorunu ilke sorundur. Marksist-Leninistleri legal platformlara çekerek silahsızlandırmak isteyen modern revizyonistlerle aramızdaki ayrılık ilke ayrılığıdır. Unutmamak gerekirkii revizyonist-milliyetçilerimiz aynı zamanda legalleşmenin hayalleriyle yaşamaktadırlar. Doğrusu bu konuda tecrübeleri yokta değil(!) Lenin şöyle der:

"(...) güçlü bir denemiş devrimciler örgütü zorunludur. Böyle bir örgüt ne kadar gizli olursa, partiye olan güven de o kadar güçlü ve yaygın olur." (a.g.e, sy, 159)

Devrimciler örgütünün gizli olması zorunluluğu tartışılmazdır. Ülkemizin de tarihi tecrübesi bunun böyle olduğunu kanıtlamaktadır. Buna rağmen ne yaptığını bilmeyen ya da devrimciler örgütünün zorluklarına katlanamayan zavallı küçük-burjuva aydınları, içinde geçmekte olduğumuz bu süreçte bile, sanki 12 Eylül 1980 pratiğini hiç yaşamamış gibi gevşek, "halkçı kitlesel partilerin" kurulması gerekliliğinden (!!) bahsetmektedirler. Yada çokça şahit olduğumuz gibi "legal olanaklardan" yararlanma üzerine teoriler bile yapılmaktadır.. Bir çok yönden olduğu gibi, gizliliğiyle de yani, yasadışılığıyla örgütlülüğünü garanti altına almış devrimciler örgütü olmadan "legal olanaklardan yararlanma(!) acaba mümkünmü? Kaldiki devrimciler örgütü çalışmasının kapsamı açısından bakıldığında "legal faaliyet" kendisini illegal fikirlerle uydurmak durumundadır. İlke planında legal olanaklardan yararlanmayı red edemeyiz, ama bugün özellikle örgütlü mücadeleden kaçmış, siyasi cesarete sahip olmayan, basiretsiz ve "aydın"(!) olma hevesinde olan kişi ve çevrelerin yaygınlaştırmakta oldukları bu ünlü(!) "legal olanaklar" illegal örgüt olmadan neye hiz-

met eder, bilmek lazım. Kaldığı legal olanaklardan yararlanma illegal örgüt gerektirir. Eğer bu koşul yoksa, bu slogan, bir aydın aldatmacası olmaktan öteye gidemez. Kimin için, neye hizmet etmek için, hangi amaçla "legal olanaklardan" yararlanmalıyız? Şayet esas amaç illegal örgütü güçlendirmek, ona hizmet için değilse yarardan çok zarar verir. Türkiye'den gerçekten legal olanaklarımız var, yoksa burjuvazinin belli hesaplarından kaynaklanan icazetli bir durumu var, bu bilinmelidir. 82 Faşist Anayasasında, yığınların ve illegaliteden korkan aydınların(!) dedikleri gibi legal olanaklara olanak tanıyan boşlukların olduğu kanaatinde değiliz. Illegal örgütlenmelerin yaygın bir şekilde gündeme geldiği bu ortamda kafa karışıklığına neden olan "legal olanaklar" sorunu bugün üzerine acilen eğilmeyi gerektiren bir sorun konumunda değildir. Devrimciler örgütü sorununun çözümü gündemdeki bir sorunu tartışmak fazla bir yarar getirmez, dikkatleri esas olandan taktik, merkezi olmayan sorunlar üzerine çeker. Yeniden örgütlenme kendi içinde önceden görülmemiş bir çok tehlikeyi ve zaafı taşıyabilir. Leninizmin bize öğrettiği gibi örgüt, hem bir bütün olarak hemde her bir çekirdeğinde illegal olmak zorundadır. En önemlisi ise "devrim yolunu genişletmek ve açmaktan ibaret olan çalışmasının tüm muhtevasında illegaldir." (Lenin) Devrimciler örgütünün dar örgütlenme ve gizli olması özelliğinin mantıklı olmasının bir nedeninde kendisini sızmalara karşı koruma zorunluluğundan kaynaklanır:

"Kısaca, diyor Lenin, bizim görevimiz yaban otuna karşı mücadeledir. Saksılarda buğday yetiştirmek bizim işimiz değildir. Yaban otlarını yolarak tarlayı buğdaya hazırlarız.(...) biz sadece bugünün yaban otlarını biçmek için değil, yarının buğdayını biçmek içinde harmancılarımızı hazırlamalıyız." (a.g.e, sf. 143-144)

Devrimciler örgütü nasıllı iyi örgütlenmiş bir gizli aygıtı ve profesyonel olarak eğitilmiş devrimcileri gerektiriyorsa aynı şekilde en büyük bir tutarlılıkla uygulanan bir işbölümünde gerektirir. Böyle bir işbölümü zorunludur ve onsuz örgüt işlerlik kazanamaz. Bir örgütün yetkinleşmesi ve inşasındaki süreklilik işbölümünün niteliğine ve seviyesine bağlıdır. Devrimciler örgütü, parti öncesi en gelişmiş işbölümü organizmasını temsil eder. İşbölümündeki yetkinleşme olmazsa örgüt parti merhalesine ulaşamaz. Denilebilirki parti, diğer bir çok temel unsurun hazırlanmasını gerektirdiği gibi, işbölümünün gelişmesini, yoğunlaşmasını ve yetkinleşmesinde şart koşar. İlkel bir şekilde amatörce yürütülen örgütsel faaliyetler örgütü partiye vurduramaz. Kürdistan ve Türkiye'de birçok ilkel örgüt kuruluşlarından kısa bir süre sonra kendilerini parti ilan etme gülünçlüğüne düşmüşlerdir. Partinin kendisi ve öğretisi oldukça yozlaştırılarak saygınlıktan düşürüldü. Parti olayı, basit örgütlenmelerle aynılaştırılarak deyim yerindeyse "ayaklara düşürüldü".

İşbölümü kuşkusuz uzmanlaşmayı öngörür. Eğer uzmanlaşma yoksa-hiç olmazsa örgütü amatörlikten ve ilkelikten kurtaracak-düzeyde bir işbölümünde söz konusu olamaz. An-

cak uzmanlaşma zorunlu olarak işbölümünün merkezileşmesini gerekli kılar. Bu merkezileşme ise, tam olarak gizliliğe sahip olan devrimci örgütü yönetmenin bütün sanatına sahip olmaktan geçer. Hareketin önderliğini, yalnızca bir takım yetkilere dayanarak değil, aksine; devrimci otoriteye, örgütsel canlılığa, sürekli yetkinleşen tecrübeye, çok yönlülüğe, daha fazla yeteneğe ve meziyete sahip olan bir merkezîyetçiliğe dayanarak sağlamak lazım. Merkezîyetçilik olmaksızın bir devrimciler örgütü düşünülemez. Merkezîyetçilik, devrimciler örgütünün ve bütün örgütsel faaliyetin "son derece önemli bir ilkesidir" (Lenin). Hareketin ideolojik ve pratik yönetimi açısından gerekli olduğu kadar, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci mücadelesi açısından da merkezîyetçilik şarttır. Bu açıdan devrimciler örgütü, çok yönlü örgütsel faaliyetin en tutarlı biçimde merkezîleştirilmesidir. Devrimciler örgütü, böylece merkezî militan örgüt niteliğini alır. Örgütün başarısının bir sırrıda hiç şüphesiz bu ilkesidir. Ancak, merkezîyetçilik kesin olarak, kendisine olan sorumluluğu şart koşar. Bu da ademi-merkezîyetçiliktir. Harekete olan sorumluluk, mümkün olan en fazla sorumluluğu koşullandırır.

"Bu ademi-merkezîyetçilik, devrimci merkezîyetçiliğin zorunlu bir ön şartı ve zorunlu bir düzelticisidir." (Lenin, Örgütlenme Üzerine, sf. 52)

".... şunu akıldan çıkarmamalıyız: eğer aynı zamanda, hem merkeze karşı sorumluluk açısından, hem de merkezin, parti makinasının bütün dişli ve çarklarından haberdar edilmesi açısından azami ademi-merkezîyetçilik uygulamazsak, bu merkez iktidarsız kalacaktır. Bu ademi-merkezîyetçilik, genellikle hareketimizin en acil pratik ihtiyaçlarından biri sayılan işbölümünün öteki yüzünden başka bir şey değildir. (a.g.e, aynı yerde) (a.ç. L.)

Demekki bir devrimciler örgütünde merkeze olan sorumluluklar yerine getirilmezse, merkezî organlar üstlendikleri rollerini oynayamazlar. Örgütsel faaliyetlerin uyumluluğu sadece, merkezin genelgeler yayınlanmasıyla, talimatnameler çıkarmasıyla, emirler vermesiyle sağlanamaz. Bu işin bir yanındır. Öbür yanı ise, sorumluluk taşıyan ve taşınması zorunlu olan ademi-merkezîyetçiliğin yerine getirilmesidir. Bu nasıl olacaktır? Merkezî organlara düzenli raporlar en geniş muhtevayla iletilmezse, MK'nin hücreler le (yani birim örgütleriyle) düzenli ilişkisi sağlanmazsa ve hücreden haberdar edilmezse bu görev yerine getirilmemiş sayılabilir mi? Gerekli raporlar ve ilişkiler gerekli yerlere iletildiği zaman, örgüt militanının ve biriminin sorumluluğunu yerine getirdiği söylenebilir. "Ancak o zaman bir bütün olarak örgüt, pratik çalışma yürüten her hücreden haberdar olabilir." (Lenin)

İşte o zaman örgüt en üst birimden en alt birime kadar bir bütün olarak önder rolünü yerine getirmiş olur. Devrimciler örgütünün, önder rolünü yerine getirmesi demek, her düzeydeki bütün yönetici organların ve taban örgütlerinin bu önder rolü üstlenmeleri demektir. Eğer hareketimiz gerçekten, Kürdistan'daki süreçlerin bilinçli bir temsilcisi olmak istiyorsa önder rolünü yerine getirmek zorundadır. Marksizm-Leninizmin derin teori ve pratiği,

Marksist-Leninist partilerin devrimci hayatı ve faaliyetleri bize, Örgütün önder rolünün sağlanması sürekli olarak korunması ve güçlendirilmesinin, mücadelemizin ve gelişmemizin kaderi açısından belirleyici olduğunu kesin olarak kanıtlamaktadır. Burada ciddi bir sorunla karşı karşıyayız. Önder rolü nasıl sağlayacağız ve yürüteceğiz?

Örgütün iskeletinin kurulması ve merkezi organlarının varlığı Örgütün önder rolünün otomatik olarak, kendiliğinden sağlandığı ve güvence altına alındığı anlamına gelmez. Örgütün önder rolü öncelikle, devrimciler örgütü için istenilen şartların yerine getirilmesiyle mümkündür; geliştirilmesi güçlendirilip yetkinleştirilmesi ise Örgütün genel çizgisinin, ilke ve ölçütlerinin uygulanması için verilen sürekli siyasi, ideolojik ve Örgütsel mücadeleye bağlıdır. Bu mücadelenin gereklerini yerine getirmek demek; Örgütün genel çizgisinden, karar ve talimatlarından, ilke ve ölçütlerinden her türlü sapmaya ve revizyonist milliyetçi ideolojiye karşı sınıf mücadelesi içinde savaşım demektir. Kuşkusuz bu sorun ve mücadele tekdüze olmadığı gibi oldukça karmaşıktır. Bu açıdan örgüt saflarında da bu mücadele farklı düzeylerde ve biçimlerde sürdürülmektedir. Devrimciler örgütünü partiye yaklaştıran, sadece Leninist örgüt normlarının, kuruluşun itibaren uygulanması değildir. aynı zamanda o, yukarıda belirtilen önder rolünü ve bunun gerekliliğini yerine getirme durumunda olmasıdır. Aksi takdirde, Örgütün, parti merhalesine ulaşması gerekliliği sorunundan söz edilemez. Zaten devrimci militan bir örgütün parti kurmaya ulaşması, sadece işin programatik yönünü halletmesiyle sınırlı değildir, partiye kadar ulaştıracak ve ona taşıracak Örgütsel meziyetler ve bunun gerekliliklerinede sahip olması gerekiyor.

Önder rolün sağlanması bütün bunları gerektiriyor, ama, bu kadarı yetmez. Çünkü, bütün bunlar ve ereklelerin yerine getirilmesi esasta iki olguyu şart koşar: 1-İdeolojik birlik, 2-Örgütsel birlik. Bu iki koşul yoksa devrimciler örgütünün önder rolünün ne sağlanmasından nede güvence altına alındığından söz edilemez. Hem önemli hemde zorunlu olan budur. Söz konusu olan bu iki koşul birbirini şart koşar. Örgütsel birlik olmadan ideolojik birliği sürdürmek olanaksızdır. Ama Örgütsel birliği korumak ve güçlendirmek de örgüt çizgisinin, Leninist ilke ve ölçütlerinin her yönetici organın, her taban örgütünün devrimci tarzda, sadakatla uygulanması belirleyici bir öneme sahiptir. Bu sorunda bilince çıkarılması gerekli olan önemli kistas; Örgütün önderliğinin tek ve bölünmez oluşudur. Devrimciler örgütünün parti öncesi süreçte bulunması onu bu devrimci özelliğinden men etmez.

Devrimciler örgütü önder rolünün gerçekleşmesinde taban örgütlerinin oynayacağı rol belirleyici önemdedir. Çünkü Örgütün önder rolü, bütün ülke düzeyinde siyasi hayatın her hücrelerinde taban örgütleri aracılığıyla sağlanır. Taban örgütü, Örgütün temelidir. Taban örgütlenmesi yani hücre sistemi nekadar sağlamsa Örgütün bütünde o kadar güçlü ve sağlam olur. Bundan dolayı, Örgüt, taban örgütü olan hücrelerin, her sorunun çözümünde sınıf düşüncesini, proletarya ideolojisini ve devrimci militan cesareti esas alan canlı birer devrimci merkez haline gelmesi

ve buna süreklilik kazandırması için mücadele eder.

Örgütün stratejik amaçları ve taktiklerinin pratiğe uygulanması ve başarısı için bu taban hücrelerde örgütlenmek belirleyicidir. Devrimciler Örgütü başka türlü örgütlenmez. Hücre örgütlenmesinde yetenekler ortaya çıkıp gelişebilir. Örgüt militanları proleter örgütlenmenin ruhunu, çalışma azmini bu örgütlenmeler içinde özümleyebilirler. Ancak; söz konusu olan birim örgütleri, en önemli sorunlarla uğraşıyorlarsa, genel çizginin savunulması ve doğru bir şekilde uygulanması için mücadele ediyorlarsa, her şeyi yukarıdan yani merkezi organlardan beklemeyip sürekli olarak insiyatiflerini kullanıyorlarsa önder rollerini yerine getirebilirler. Tabii ki sadece bunlar yetmez; hücreler kendi içinde tartışmalar ve fikir çatışmaları yapıyorlarsa, yapılan çalışmalar hakkında hesap sorulup hata yapan istisnasız herkesi (yönetici görevi ne olursa olsun) çekinmeden eleştirme cesaretini yerine getiriyorlarsa önder rolünü oynayabilirler. Ve üst kademelerdeki her kadro, kadro olarak gösterdiği faaliyetin en ince ayrıntısına kadar hesabını vermekle yükümlüdür.

Bir devrimciler örgütünde, kimsenin kendisini taban örgütünün üstünde tutup ona kendi fikirlerini zorla kabul ettirmeye çalışmasına, kendisine yönelen yada yönettiği çalışma kesmine yönelen eleştirileri bastırmasına ve örtbas etmesine izin verilmez. Devrimciler örgütünde, örgütün hiç bir biriminde, en alt biriminden en üst organa kadar ne hiyerarşi, ne rütbelere ve nede ünvanlara yer olmaz. Bu gözden kaçırılmamalı ve unutulmamalıdır. Örgütün ilkeleri ve ölçütleri bağlayıcı niteliktedir. Önemli olan budur. Kürdistan gibi kültürel alandada geri olan ülkelerde ünvanlara başvurmak yada kişileri ön plana çıkarmak oldukça yaygındır Bir çok olumsuzluğun yanısıra kişilerin örgütlerin üzerinde tutulur ve kişilere tapınmanın idealizmi geliştirilir. Son derece zararlı olan bu anlayışa hiç bir zaman izin vermemek gerekiyor. Hiç bir şey örgütün, ölçütlerin ve ilkelerin üzerinde olamaz. Zaten bu olmazsa örgütün korunması ve güçlendirilmesi olanaksızdır.

Bu nitelik her örgüt birimine ve kadroya keskin bir silah olan eleştiri ve özeleştirisinin ideolojik önemini derinden kavramasını sağlamaktadır. Marksist-Leninist örgütlenmede eleştiri ve özeleştirisinin sadece örgütsel önemi yoktur, aynı zamanda ideolojik değerde vardır. Fakat bu için bu yanı pek önemsenmez. Geçmişte bu tamamıyla unutulmuş yada uygulanmayan bir yöntemdi. Oysa,devrimciler örgütünde bu mekanizma sadece hataların kabul edilmesi için işletilmez. En önemlisi, hatanın tahlil edilmesi ve nedenlerinin açık yüreklilikle ortaya çıkarılmasıdır. Doğru ve ciddi bir eleştiri-özeleştirisinin sürekli olarak uygulandığı birimlerde, örgütü tehdit eden hastalıklar kök salamaz ve genel olarak örgütün önder rolünü çok daha güçlendirilir. Ne varki Kürdistan gibi bir ülkede bu niteliğin kolay-kolay kazanılamayacağını önceden bilmek gerekir.

Devrimciler örgütü, örgütsel denetimde öngörür. Marksist-Leninist normlara göre işleyen bir örgütte de denetim kaçınılmazdır. Görevlerin yerine getirilmesi, örgüt talimat ve kararlarının uygulanması konusunda sürekli bir denetim olmalıdır. Denetimi nasıl anlamak gerekiyor? Denetim, örgütün örgütsel ve önderlik etme gücünü artıran temel et-

kendir. Denetim olmadan talimatların doğruluğunu sınamak, yapılan çalışmanın verdiği sonucu değerlendirmek olanaksızdır. Denetim yoksa, zorlukların, engellerin, zaafaların ve çelişkilerin farkına varılmaz; bütün bunlar ortaya çıkarılmaz ve de üstesinden gelmek için gerekli tedbirler alınamaz. Denetimin örgüt yaşamında büyük bir değerinin olduğunu hareketimizin bütün kadroları, özümlemek durumundadırlar. Çünkü denetim olmadan girilen faaliyetle ilgili rapor sistemde olamaz, eleştiri-özelestiri de olamaz; canlı fikir alış-verişi ve tartışmalar da olmaz. Denetimi, kesinlikle her şeye kuşkuyla bakmak olarak anlamamak lazım. Denetim bir örgüt görevidir. Örgüt çizgisini, ilkelelerini ve ölçütlerini korumak ve uygulamak için yapılır.

Devrimciler örgütü, yönetici organların çalışmasında kolektif önderlik ilkesini daima uygulamak durumundadır. Leninist parti öğretisinin bize gösterdiği gibi kolektif düşünce ve eylem daha olgun ve doğrudur. Örgüt önderliğinin yetkinliğinden tayin edici rolü ancak kolektif ilke oynayabilir. Kolektif yönetim bir yandan bürokrasiyi ve keyfiliği ortadan kaldırırken, aynı zamanda tek tek kişilerin düşünce ve eylemini de canlandırır. Eylemsizliğin ve ruhi tembelliğin yaygın olduğu bu "örgütsel yenilgi" sonrası dönemde kolektif çalışma ve yönetimin önemi dahada artmaktadır. Zorluklarımızın ve "imkansızlıklarımızın" üstesinden başka türlü nasıl gelinebilir? Devrimci örgütlenme anlayışı başka bir yol tanımamaktadır. Devrimciler örgütü anlayışında ne "kurtarıcı"lar ve ne de "Goda"lar mevcut değildir. Kolektif emek ve fedakarlık en devrimci ilkedir. Bu ilke, basmakalıplılığın ve genel rüzgara göre yön belirleme alışkanlığının doğmasına izin vermez. Kolektif önderlik ilkesini aynı zamanda kadro siyaseti alanında örgüt ilkesi olarakta uygulamak özellikle önemlidir. Örgütün kadrolar konusunda saptadığı ölçütler, atama yetkisi ve yönetmelerine uymak zorunludur. Bu alanda hiç bir bireyciliğe izin verilmez. Kolektif önderlik ilkesi sadece temel bir ideolojik ve siyasi ilke değildir; aynı zamanda her kesin, her bireyin durumunun, örgütün ve genel olarak işçi sınıfının elinde olduğuna olan inancın güçlendirilmesi ilkesidir.

Örgütün kolektif önderliği, her kadronun yüklendiği, üstlendiği sorumluluğun büyüklüğünü derinlemesine kavradığı, meselelerin ele alınmasında ve uygulanmasında etkin bir rol oynadığı zaman gerçekleşir ve sağlamlaşır. Örgüt ilkesi kolektif önderlikten geçer.

Devrimciler örgütünün merkeziyetçiliği, kolektifliği ve bütün iç yaşamı, demokrasi ilkesinin en tutarlı uygulanmasını şart koşar. Devrimciler örgütünün proleter niteliği demokrasi olmadan düşünülemez. Devrimciler örgütünün bütün yaşamında, diğer bütün örgütlerden ve özellikle küçük burjuva örgütlerin tutarsız, anti-demokratik iç yaşamlarından temelden farklı olarak, demokrasi ilkesi hem zorunlu ve hemde gereklidir. İç yaşamın devrimci olup olmaması bu ilkenin uygulanıp uygulanmadığına bağlıdır. Devrimci örgütlerde, demokrasi, bir gün uygulanan öbür gün unutulmuş, bir dönem gerekli olan bir başka dönem ayaklar altına alınabilen bir şey değildir. Sadece merkeziyet-

çiliğin uygulanmasıyla, devrimciler örgütü elde edilemeyeceği gibi proleter mezhiyetlerde kazanılamaz. Bu açıdan demokrasi sürekli, ama tutarlılıkla uygulanan bir örgüt ilkesini oluşturur. Bunsuz, örgüt düşünülemez. Proleter demokrasinin doğup geliştiği yer örgüttür. Bir ülkede, tutarlı ama sürekli uygulanan demokrasinin esas kaynağı devrimciler örgütüdür. Bu yüzden demokrasiyi örgütten itibaren düşünmek gerekiyor. Demokrasi geleneğinin yerleşmesi, gelişmesi ve uygulanması örgüt iç-yaşamına sıkı sıkıya bağlıdır. İç örgüt yaşamında demokrasi ilkesini uygulamayan ve zaten uygulamak konusunda kabiliyetsiz ve niteliksiz olan örgütler, dış ilişkilerinde, yani örgütü çevreleyen koşullara ve güçlere demokrasiyi uygulamaları düşünülemez. Siyasal yaşamda büyük tahribatlara neden olan anti-demokratik diktatörce yöntem ve davranışlar, sonradan düzeltilmesi güç tahribatlara neden olmaktadır. Kendi öz yaşamında ve mücadelesinde, kendi öz pratiğiyle, esas olarak demokrasi nedir bilmeyen ve öğrenememiş bir ülke olan Kürdistan'da, demokrasinin neden örgütten itibaren uygulanması ve geliştirilmesi gerektiği kendiliğinden anlaşılır bir şeydir. Ne yazıkki, uygulanmasında ve geliştirilmesinde "bitmez tükenmez" binbir zorluk ve güçlükle karşı karşıya olduğumuz demokrasi sorununda, hareketimizde dayanabileceği tutarlı bir gelenek yoktur. Hareketimizin iç yaşamında en tutarlı ve en devrimci demokrasiyi uygulamak, onu kendi dışımıza taşırmak son derece önemlidir. Oldukça işdiş edilmiş ve yozlaştırılmış devrimci demokrasi ilkesinin proleter uygulanmasının yegane temsilcisi haline gelmeliyiz. İzaha çalışıldığı gibi, bu, örgüt iç yaşamında demokrasi ilkesinin uygulanma seviyesine ve tutarlılığına bağlıdır. Ancak devrimciler örgütünde demokrasi sınırsız değildir. ve olamaz. Gözönünde tutulması gerekli olan bir noktadır bu.

"Geniş demokrasi ilkesi'nin iki açık koşulu gerektirdiğini herhalde herkes kabul eder: birincisi tam bir açıklığı, ikincisi bütün kademelere seçimle gelinmesi. Örgütün üyeleri için sınırsız tam bir açıklık olmadan demokrasiden söz etmek gülünç olur." (Sy. 168-169, Ne Yapmalı)

Oysa, tamamıyla illegal olmak zorunda olan devrimci örgütte, demokrasinin ne anlama geldiği bilinmelidir. Kendi üyeleri dışında herkese kapalı olan ve sürekli gizliliğiyle kendisini saklayan bir örgütte tam anlamıyla bir demokrasi uygulanamaz. Nasilki gizlilik ve alenilik (açıklık) arasında bir çelişki varsa, örgüt demokrasisi ile örgütün kendisi arasında da bir çelişki mevcuttur. Gizliliği korumanın zorunluluğu olduğu bir örgütte demokrasinin tam uygulanamamasının çelişkisi buradadır. Bu gerçekliğe rağmen devrimciler örgütünde bulunması gerekli olan "demokrasi", küçük-burjuva, ne yaptığını ve ne istediğinin bilincinde olmayan zavallı unsurlar tarafından "eleştirilir". (!) Onlarki içinde buldukları "ruhi bunalımlarıyla" demokrasi nedir, illegal örgütler için ruhi neyi temsil eder sorunu asla anlayamamışlardır.

"... gerçekte, der Lenin, hiç bir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, geniş demokrasiyi hiç bir za-

man uygulamamıştır, ve uygulayamamıştır." (a.g.e, sy. 170)

Hiç kuşkusuz, bu açıklamalar ve Leninist tecrübeler, illegal örgüt söz konusudur diye demokratik ilkenin bir kenara itilmesini haklı çıkarmaz. Bazı örgüt ve partiler devrimcilik adına işi karikatürize etmişlerdir. (Ölkemizde olduğu gibi.) Devrimciler örgütünde, demokrasi, demokratik merkezîyetçilik espirisi içinde uygulanabilirliğin azamisi şeklinde uygulanmalıdır. Örgüt tüzüğü ve ölçütleri bunu bir gelenek haline getirmelidir.

"Hareketimizde etkin olarak çalışanlar için biricik ciddi örgüt ilkesi, en sıkı gizlilik, üyelerin en sıkı elekten geçirilmesi ve profesyonel devrimcilerin eğitilmesi olmalıdır. Bu nitelikler birleşince, "demokratçılık"tan çok daha değerli olan bir şeye, devrimciler arasında eksiksiz bir yoldaşça karşılıklı güvene kavuşmuş olacağız. Bu, bizim için kesin olarak gerekli, çünkü (...) genel demokratik denetimi bunun yerine koymak sözkonusu olamaz." (sy.172,a. g.e)

Demekki, bir devrimciler örgütünde yoldaşça güvenin önemi daha fazladır. Bu güven olmadıktan sonra, en açık örgütlerde dahi demokrasi geniş sınırlarıyla uygulanamaz. Yoldaşça güven demokrasinin uygulanmasının teminatıdır. O halde bir devrimciler örgütüne "geçiş" halinde olan hareketimizde devrimci güvenin geliştirilmesi zorunludur. Kadrolarımız birbirlerine sıkıca kenetlenerek, hemde yoldaşça güven içinde, hep sahip olmak istediğimiz devrimciler örgütünün pratik çözümüne girişmelidirler. Söz konusu güven olmadan, her kadronun, örgüt militanının son tahlilde, "kendi için en uygun yeri" bulmasını, gücüne ve yeteneklerine en uygun işi yapmasını, hatalarının sonuçlarını anlamasını ve hatalarını kabul etme ve bunlardan kaçınma yeteneğini herkesin. Önünde ortaya koymasını bekleyebilmiriyiz? Yoldaşça güven, kadroların seçiminde adil bir politikanın uygulanmasını olanaklaştırır.

DEVİRİMCİLER ÖRGÜTÜ, MERKEZİ YAYIN OLMAKSIZIN DÜŞÜNÜLEMEZ

Devrimciler örgütü, kolektif örgütleyici olan bir merkez yayını organını gerektirmektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kendi öz kimliğini bulabilmesi için sınıf mücadelesi üzerinde şekillenmesi lazımdır. Ancak, sürekli olarak, hareketimiz dışında bütün örgüt ve partiler, yaşamakta olduğumuz tarihsel süreci "ulusalcılıkla" sınırlamaktadırlar. Onlar hiç bir zaman, "ulusalcılığın" ve ulusal gelişmelerin üzerinde şekillendiği sınıfsal özü görememektedirler. Oysa yaşamakta olduğumuz bağımsızlık ve özgürlük için mücadele süreci iradeden tamamiyle bağımsız olarak ulusal biçime sahip olmasına rağmen sınıfsal öz ve içerik taşımaktadır. Bunu tespit etmek ve bu temel üzerinde ulusal politika üretmek hareketimizi, diğer bütün Kürdistan'daki örgüt ve partilerden ayıran temel kıstası oluşturmaktadır. Hareketimiz için ana sorun da buradan başlamaktadır. Çünkü mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece ulusal kurtuluş mücadelesi sınıf mücadelesi haline gelemeyecektir.

Neki özgürlük ve bağımsızlık mücadelemizin garantisi budur. Pekii ama, merkezi siyasi bir yayın organı olmadan devrimciler Örgütü adına layık olabilir mi? Devrimciler Örgütünün ciddiyeti ve garantisi periyodik merkez yayın organıdır. Merkezi yayın organı olmadan devrimciler Örgütü düşünülebilir mi? Devrimciler Örgütünü bu yayın organıyla birlikte düşünmek gerekiyor.

Yayın organı, devrimciler Örgütünün sürdürücüsü, devam ettiricisidir. Örgütü diğer bir şekilde geliştirmeyi, derinleştirmeyi ve yaygınlaştırmayı sağlayacak olan ana yol bu merkezi yayın organıdır. Hareketimizin, kuruluşundan beri en çok ihtiyacını duyduğu hayati eksiklik belkide bu yayın organı sorunu olmuştur. Kürdistan'da merkezi yayın organımız olmadan ne Marksist-Leninist görevler, ne de ilkelere bağlı propaganda ve ajitasyon çok yönlü ve sistemli olarak yürütülemez. Lenin şöyle der;

"Hiç mubalağsız diyebiliriz ki, bir gazetenin sık aralıklarla ve düzenli olarak basılması (ve dağıtılması), militan faaliyetlerimizin bu önden gelen ve en temel kesiminin ne kadar iyi inşa edildiğinin kesin bir kıstası olabilir." (Örgütlenme üzerine, sy.16)

Yayın organı militan faaliyetin önden gelen görevi olmakla sınırlı kalmaz, ama önde gelen görev içinde "en temel kesimini" oluşturur. Lenin'in bize öğrettiği gibi bir siyasi organ olmadan ismine denk düşen bir siyasi hareket düşünülemez. Böyle bir yayın organı olmadan en sınıf bilinçli, hareketli unsurları bir araya getirmek mümkün mü? Kürdistan'daki öncüleri devrimciler Örgütüne kazandırmak olanaklı mı? Bu konudaki faaliyetlerimiz oldukça sınırlı kalmaz mı? Zaten bugüne kadar olanda bu değildi? Kürdistan'lı komünistlerin şu yada bu örgüte dağılmasında bu önemli eksikliğin rolü büyük olmamış mıdır?

"Ne var ki, der Lenin, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Bir gazete sadece kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir. Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleyle benzetilebilir, bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtmalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar." (a.g.e, sy.17)

Devrimci bir yayın organının görevleri çok yönlüdür.

Teorik faaliyetlerin esas olarak yürütülmesi, taktik ilkelere geliştirilmesi, genel örgütlenme görevlerini, örgütün genel çok yönlü ihtiyaçlarını karşılamak ve çözmek bu organda olanaklıdır. Merkez yayın organı aynı zamanda örgütün ideolojik önderi niteliğini, taşımaktadır. Ancak; "iyi eğitilmiş güçlü yerel siyasi örgütler olmadan, en kusursuz biçimde örgütlenmiş olsa da, bütün Rusya için en iyi gazete hiç bir işe yaramaz. Bu, tamamen doğru. Ama, diyor Lenin, bütün sorun şuki, güçlü siyasal örgütleri eğitebilmek için bütün Rusya'yı kapsayan bir gazeteden başka araç yoktur. (Ne yapmalı, sy.196) (a.ç. Lenin)

Hareketimizin kendisi bir bakıma işin başında sayılmalıdır. Bu açıdan, devrimciler örgütünün fiili çözümüne paralel olarak, merkezi yayın organı işlerlik kazanmalıdır. Bir yandan, devrimci örgütümüzü her yerde kurup ve yeni nitelikleriyle yaygınlaştırırken diğer yandan bu kuruluşu destekleyecek ve ona bilinçli ifade verecek olan yayın organımız periyodik faaliyetiyle militan eğitimi sağlamalıdır. Marksist-Leninist ideolojik hattımıza uygun olarak, en sınıf bilinçli işçilerin ve devrimci aydınların mücadelesi için önder olarak eğitilmeleri sağlanmadıkça yığınlar, Lenin'in dediği gibi siyasal mücadeleyi yürütmeyi öğrenemeyeceklerdir. Bir devrimciler örgütü için ana sorun, bu eğitimin nasıl yapılacağı ve başarılacağıdır. Leninist örgütlenmede buna verilecek cevap basittir; merkezi yayın organı bu işin üstesinde gelebilir.

"Canlı siyasal eyleme başlamanın tek yolu, canlı siyasal ajitasyonlardır." (Lenin) Ama kim sağlayacak bu "canlı siyasal ajitasyonları"? Periyodik çıkan ve düzenli örgütlülük içinde dağıtılan bir yayın organı olmadan, militan devrimci eylemler için gerekli olan devrimci ajitasyonlar mümkünmü? Hareketimize bir klavuz lazımdır. Bu olmadan açıklattırki ivedi görevlerimizi yerine getiremeyiz, bir devrimciler örgütü şeklinde gelişip güçlenemeyiz. Her örgütsel görevimizin, pratikte gerçek anlamını ve yerini bulması, nihai amacımız doğrultusunda "önceden ve sonradan" yerine getirilmesi şart olan bir aydınlanmayı gerektirir.

"Ancak bütün Rusya'yı kapsayan, biricik düzenli girişim olarak eylemin en çeşitli biçimlerinin sonuçlarını özetleyen ve böylelikle, bütün yolların Roma'ya gittiği gibi, bir devrime giden bütün geçitler boyunca insanları yorulmadan ileriye doğru yürümeye teşvik eden bir ortak gazetenin yardımıyla gerçek bağlar kurmaya başlayabileceğimiz yolundaki iddiamda diretiyorum." (Ne yapmalı, sy. 204) (a.g. Lenin)

Bilindiği gibi geçmekte olduğumuz bu süreçte Kürdistan'da büyük bir dağınıklık ve parçalanmışlık mevcuttur. Kimden neyi öğreneceğini bilmeden, devrimci faaliyete nasıl ve nereden başlamak gerektiği konusunda fazla bir fikri olmayan oldukça yaygın bir devrimciler kütlesi bulunmaktadır. Bir bekleyiş içinde olan bu insanlar, içinde buldukları "can sıkıcı", "umutsuz" konularından dolayı acı çekmektedirler. Ne yapacağını bilmezlik onları ezmektedir. Ortak davamıza onları çekmenin ve katmanın en geçerli ve en uygun yöntemi işte bu merkezi yayın organı olacaktır. Gittikçe sarmal bir şekilde gelişecek olan ilişkilerimize bilinç götürecek yön verecek olan yayın organıdır.

Yayın organı, devrimciler örgütünün oldukça sıkı ve gizli dağıtım ağı kurmasıyla yeni bağlar kurulup temel birim örgütlerinin kurulabilmesinin şartlarını ve olanağını yaratacaktır. Özellikle bu dönemde, aydınlanmak ve öğrenmek için can atan yaygın devrimci kesimlere, hareketimizin genel amaçlarını, kapsamını ve niteliğini illeterek, tahmin edemeyeceğimiz genişlikte hareket alanı sağlayacak yayın organı böylelikle rolünü oynayacaktır. Şüphesizki, sömürgeci terörün oldukça yaygın olduğu Kürdistan'da bu iş burada yapıldığı gibi kolay ve acısız olmayacaktır. Ama büyük bir girişimin, ilk etapta sınırlı ve küçük bir icraatı olacaktır bu. Böylece hem saflarımızda ve hemde devrimci yayı-

na susamış ve işe atılmak için sabırsızlaşan, bağı kopmuş yada yeni oluşmakta olan devrimci çevrelerde kargaşalıklara adım adım son vermenin imkânı doğmuş olacaktır. Devrimciler Örgütünün yayın organı, "sınıf mücadelesinin ve yığınsal öfkenin her kıvılcımını körükleyerek, onu, yaygın bir yangın haline getiren muazzam demirci körüğünün bir parçası haline" (Lenin) gelmelidir. Merkezi yayın organı, devrimciler Örgütünün bilinçli gücüyle, ilkel ve siyasi eğitimden yoksun devrimci-yurtsever çevrelerin gücünü birbirine yaklaştıracak ve birim Örgütlerinde bir bütün halinde birleştiren çalışmayı Örgütleyip yürütecektir. Bu organ, ülke çapında parti kurmak için yürüttüğümüz programlaşma mücadelesinin, sınırlı ve zayıfta olsa mücadele taktilerimizin ve Örgütsel çalışmalarımızın temel taşı olma niteliğini kazanmak durumundadır.

Ve devrimin kendisinde(...) tek bir hareket olarak değil, az çok güçlü patlamalar döneminin az çok mutlak durgunluktaki dönemlerinin dizi halinde birbirinin yerini alması olarak düşünülmelidir. Bundan ötürü, parti Örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi en durgun dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır, yani Rusya'nın bir ucundan bir ucuna birbiriyle bağıntılı, yaşamın bütün yönlerini aydınlatan, ve yığınların olabildiğince geniş katları arasında yürütülen siyasal ajitasyon çalışması olmalıdır. Ama böyle bir çalışma, bugünün Rusya'sında, sıkışık yayınlanan bütün Rusya için bir gazete olmadan düşündülemez. Bu gazete çevresinde kurulacak olan Örgüt, buna katkıda bulunanların (sözcüğün geniş anlamıyla, yani gazete için çalışmaların tümünün) Örgütü, her şeye, devrim dalgasının "alçalış" dönemlerinde partinin onurunu, saygınlığını ve yörekliliğini korumaktan, ulus çapındaki silahlı ayaklanmayı hazırlamaya, zamanını saptamaya ve gerçekleştirmeye kadar her şeye hazır olacaktır." (a.g.e.sy. 214-215, a.ç. Lenin)

Devrimciler Örgütünün merkezi yayın organı, Örgütün korunmasını (her yönden ve her açıdan) sağlayacak olan ve Örgütsel eylemin başarı olasılığını güvence altına alacak olan en önemli etmendir. Genel siyasal durumun analizini yapma, bundan teorik sonuçlar çıkarma ve doğru bir yoruma ulaştırma yeteneğini ancak merkez yayın organı sağlayabilir. "Bir ayaklanma için uygun anı seçme" kabiliyetini ve tecrübesini geliştirmeye hizmet edecek olan bu organdır. Örgütün bütün birimlerini aynı anda uyaran ve harekete geçiren, "aynı siyasal sorunlara, olaylara ve sonuçlara aynı anda tepki gösteren" (Lenin) yayın organı aracılığıyla mümkündür. Bütün bunlar için eğitimi sağlayacak olanda aynı yayın organıdır. Devrimciler Örgütünde bulunması gerekli olan bütün meziyetleri ve ölçütleri (disiplin, kolektif çalışma, gizli çalışma, irade birliği, bütün faaliyetlerin merkezileşmesi vs. vs.) bilince çıkaracak organ yayın organıdır.

Tıpkı Lenin'in dediği gibi eğer devrimciler Örgütüne ilişkin işi başaramazsak, zavallı siyaset maceracılarından başka bir şey olmadığımızı kanıtlayız.

XX
XX
XX XX
XX HALKA GİDERKEN DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN ŞEYLER XX
XX XX
XX ÜZERİNE XX
XX Dervêş XX
XX XX
XX
XX

Değerli arkadaşlar,
Önümüzdeki dönemde hareketimizin birlik sorunu tam olarak çözümlenirse; Kürdistan halkı için çok sevindirici bir şey gerçekleşmiş olur. İçinde geçtiğimiz dönemde hareket konferans toplamak için büyük gayretler içerisine girmiştir; yoldaşların bu çabalarından dolayı hareketimizi şimdiden kutlar, başarılar dilerim. Benim dileğim konferans öncesi, Kürdistan komünistlerinin ve proleteryanının malı olacak bir devrim programının tümüyle yayınlanması ve tüm arkadaşların bu programa ilişkin görüş belirtmeleridir. Bütün Kürdistan'lıların türkçe bilmeyişleri ve Kürdistan'ın parçalanmışlığı göz önüne alınmalı, programın dört parçadaki halkımıza ulaşması için yollar ve yöntemler aranmalıdır. Eğer Kürdistan'ın dört parçasında örgütlenmek istiyorsak bunu yapmak zorundayız.

Halkımıza giderken özellikle bir takım noktalara dikkat etmemiz gerekmektedir. Günümüzde özellikle halkımız milliyetçi düşüncenin etkisindedir. İlk etapta kitlelerimizi ürkütmemek için, yaklaşımımız politik taktik olarak milliyetçi temelde olmalıdır. Kitlelerle bağlar sağlandıktan sonra, onlar adım adım Marksist-Leninist düşünce ile eğitilmelidir. Yani kurulan ilişkilerde düzey hep aynı tutulmamalı, ilişkiler devrimci marksist ilişkilere dönüştürülmelidir. Bugün toparlanmak için yola koyulduysak, halkımızın zayıf noktasını iyi tespit etmek gerekir. Bence bu zayıf nokta, halkımıza gerekiyorsa politik olarak milliyetçi bir temelde yaklaşabilmektir. Halkı örgütlemenin yolu bundan geçer.

Halkımızın bugünkü durumunu, kızgın bir atın durumuna benzetebiliriz. Bazen azgın ve kızgın bir ata yaklaşmak oldukça güçtür, böylesi durumlarda iyi seyislerin dışında kimse bu ata yaklaşamaz. Genellikle, seyis tuz veya atın hoşuna gidebilecek bir takım diğer şeyleri avucuna alarak atın duygularını okşamaya başlar, adım adım at seyise yaklaşır ve onun avucunu yalamaya koyulur, bir dönem sonra seyis ata istediğini yaptırabilecek konuma gelir. Bence halka yaklaşırken, iyi seyisin kızgın ata yaptığı gibi bizlerde insanlara yaklaşmasını bilmeli, onları bize yakınlaştıracak şeyleri tespit etmeliyiz. Kanımca milliyetçi bir tarzda insanlarımızı yaklaştırmaya, onları, atın iyi seyise yaklaştığı gibi bize yaklaştıracaktır. Burada bir daha vurgulamak istiyorum; sözünü ettiğim politik milliyetçilik değil, yoksa ideolojik değil. Geçmişte Mehmet Emin Mutlu yoldaş halka yaklaşabilme meselesinde, örnek ber mücadele sergilemişti. Mehmet Emin yoldaş milliyetçiydimi?

Hayır değil. O sadece halkın seviyesine inip, halkın duygularına hitap etmesini becerebilmişti. Kitlelerin ona hayran olmasının nedeni esas olarak buydu. Mehmet Emin yoldaş politik olarak tam anlamıyla halkın seviyesine iniyor, insanları adım adım devrimcileştiriyordu.

Diğer yandan halktan bize gelen eleştirilere dik-kat etmemiz gerekir. Örneğin bizim Türk solu ile olan ilişkilerimizde, halk oldukça memnun değil. Bizlere sürekli şu eleştiriler getiriliyor; "sizler Kürdistan halkını örgüt-lüyeceğinizi söylüyorsunuz, ama Türk solunun kuyruğundan çıkmıyorsunuz, Türk solunun kendisine faydası yoktur bize ne faydası olacak, vs." Gerçekten halka kısmen hak verme-mek elden değil. Bizim şimdiye kadar; Türk solundan Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği, Halkın Yolu, Partizan gibi hareketlerle bir çok ilişkimiz oldu, bu ilişkiler bize ne getirdi? Bence Halkın Kurtuluşu gibi hareketlerle iş-birliği yapmak demek; sosyal demokratlarla işbirliği yap-mak demektir. Halkın Kurtuluşu bir TKP kadar tehlikeli, oportünist, şöven bir harekettir. Yanlızca ayrıldığı nokta onun maskeli oluşudur. Bu hareketin hem çizgisi hemde in-sanları aynı karaktere sahiptir. En son olarak, Türk devle-tinin Kürdistan'a yaptığı saldırıda, bunlar sosyal şö-venizmin iyi bir örneğini sergilediler. Kısmen kendi bur-juvazisinin hizmetinde olan Türk solu hergün yeni bölün-melere mahruz kalıyor. Her bölünmede bir kısım sosyal de-mokratlerin yanına kaçıyor. Bunları bir kenara bırakıp kendi halkımıza sarılmanın zamanı gelmiştir. Bunu yaptığımız oranda dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının safında yerimizi alabiliriz. Her halükarda proleterya adına yola çıkan maskeli sahtekarlar teşhir edilmelidir. Bir taraftan bizler KOMKAR-TKSP gibi kuruluşların halkımız için bir şey yapamayacağını söylüyoruz, diğer taraftan halk bize, Partizan, Halkın Kurtuluşu gibi hareketlerle ne yapabi-leceğimizi soruyor. Biz taraftarlar sık sık bu türden so-rularla karşılaşmıyor değiliz. Bizlere burada düşen soru-luluk eleştirinin dozağı ne olursa olsun, ayısınına hareke-te iletmeştir.

Yukarıda kullandığım bazı ibarelerden dolayı bazı arkadaşlar belki beni milliyetçilikle elestireceklerdir. Meselenin özüne inildiğinde, beni bu ibareleri kullanmaya zorlayan şeyin milliyetçilik olmadığı, Türk solunun şöven yapısı olduğu görülecektir. Ezen ulusun proleteryası üzerindeki şövenizm postunu atmadığı müddetçe, ezilen ulusun halkını milliyetçilik salonuna davet edecektir. Sorunun esas özü burada yatmaktadır. Türk solunun bizleri kandırma uğrındaki uğraşı bizleri sürekli çileden çıkarıyor. Kürt halkının varlığını görmeyi marifet sayan Türk solu; politi-ka gereği dönem dönem Türkes'inde Kürt halkının varlığını kabul ettiğini göremiyor. Tabii ki Türkes'in bu meseleye nasıl ve ne amaçla yaklaştığı ayrı bir sorun. Her ne hik-metse Türk solu gerçeği görmemek için direniyor ve süre-k-li yerinde sayıyor.

Halkımız Türk solunun bu tutumundan dolayı, bizim onlarla olan ilişkilerimize eleştirisel gözle bakmaktadır. Yağınların eleştirilerine maruz kalmamızın nedenlerinden biride Türk soludur. Bize sürekli şu sorular soruluyor; neden KAWA hareketinin hiç bir Kürt solundaki hareketle i-

lişkisi yoktur? Biz sürekli bu soruyu, çeşitli ülkelerden devrimci hareketler arasında bulunması gereken, demokratik ilişki çerçevesinde açıklamaya çalışıyoruz. Ve ya devrimci enternasyonalizmin ne olduğunu anlatarak bizim Türk solu ile olan ilişkilerimizi açıklamaya çalışıyoruz. Ama pek inandırıcı olamıyoruz. Bundandirki halk, kendi açısından bize yönelttiği eleştirileri haklı görüyor.

Bence kendimize yakın gördüğümüz, Türk solundaki hareketlerin yapılarını ve siyasi çizgilerini yeniden değerlendirmek gerekir. Örneğin bir Halkın Kurtuluşu, Bir TKP kadar Kürdistan meselesinde sosyal şöven ve bize karşı bir harekettir. Günümüzde Halkın Kurtuluşu'nun fazla gücü yoktur, eğer TKP kadar güçlü olmuş olsaydı; bugünkü tezleriyle Kürdistan halkına karşı savaşır Türkiye işçi sınıfına düşman kesilirdi. Halkın Kurtuluşu gibi şöven bir hareket, kendi ülkesinin işçi sınıfının mücadelesini çarpıtmaktan başka bir işe yarıyamaz. Türk solu icraatıyla şöyle yada böyle kendi burjuvazisinin hizmetkarlığını yapıyor. Türk devleti açıktan, yani karşı cepheden saldırıyor; Türk solu ise maskeli bir tarzda sınıca bize karşı düşmanlık körükliyor. Bir yerde cepheden gelen saldırılardan korunmak kolaydır, ama kendi içimizde olan ve bizimle beraber görünen maskeli güçlerin saldırılarına karşı korunmak oldukça güçtür. Bu duruma ilişkin Lenin şöyle bir belirlemeye girmektedir; "ezen ulusun proleteryası ezilen ulusun halkını silah olarak kullanıyor." Günümüzde Türk solu bize karşı aynısını yapıyor. Esas olarak PKK'yı bugünkü yere yollayan Türk soludur. Halkın Kurtuluşu'nun, Kürdistan'a yapılan saldırılar karşısında ki, oyalayıcı ve kayıtsız tutumu bizleri bir kez daha düşünmeye sevk etmelidir. Ben şahsen Türk soluna karşı herhangi bir düşmanlığın geliştirilmesine karşıyım. Ama onlar bizim istemediğimiz çeşitli kılıflara bürünüyorlarsa, ve aynı zamanda kendi bindikleri dalı kesmeye yelteniyorlarsa, bizim yoğun eleştirilerimize maruz kalmalıdır. Sosyal şövenizme kapılanlar eninde sonunda kendileri zararlı çıkacaklardır. Halkın Kurtuluşu sosyal şöven tutumunu öyle bir noktaya vadmış ki, artık kendilerinin yoğunlukta çalıştıkları derneğe Türk bayrağı asıyorlar. Pratikteki tavırlarıyla kendi burjuvazilerinin yaptırımlarına alet olan bu bayları bir kenara bırakmanın zamanı gelmiştir. Yoksa treni kaçırıp bizdeki bu hastalığı tedavi etmenin yollarında tıkamış olacağız. Bu hastalık aynı zamanda dökmüş, yorulmuş ve pasifleşmelerin gerekçesi olmaktadır.

Önümüzdeki diğer önemli bir sorun AEP yani Arnavutluk sorunudur. Ben şahsen Arnavutluğun konumunu uzun uzadıya tahlil etmiş değilim. Arnavutluğu sadece güncel basında takip ettiğim kadarıyla biliyorum. Bildiğimiz kadarıyla Arnavutluğun hiç bir emperyalist-kapitalist ülke ile işbirliği yoktur. Bundandirki AEP karşı herhangi bir kinim ve düşmanlığım yok. Ancak AEP'i körü körüne tapılacak bir yer olarak görmüyorum. AEP'in Türk devleti ile olan ilişkileri kafamı kurcalıyor. Bence günümüzde Ortadoğu'da emperyalizmin en kalın halkası, ABD ile sıkı işbirliği içerisinde olan Türk devletidir. Nasılki bir çoban köpeği

koyun sürüsünü koruyorsa, aynı şekilde, bir köpek gibi, Türk devletide emperyalizmin sürüsünü korumaktadır. Türk devleti emperyalizmin Ortadoğu'daki yardakçısıdır. Benim kafama takılan nokta, nasıl oluyorda Arnavutluk gibi bir devletin Türk devleti ile sıkı fıkı işbirliği olabiliyor. Örneğin Türk devletinin "Irak Kürdistan'ına" yaptığı saldırıda; Arnavutluk elleriyle kulaklarını kapatırcasına herhangi bir tavır takınmama yolunu seçti. Bizim revizyonist olarak gördüğümüz bazı ülkeler dahi, Türk devletinin mazlum halkımıza karşı yaptığı barbarlık eylemini kinadılar. Nasıl oluyorda bizim sosyalist vede komünist gördüğümüz Arnavutluk, Türk devletinin bu barbarlığı karşısında sessiz kalıyor. Arnavutluk bu tavrını ya Türk devletini kırmamak için takınıyor, yada halen Halkın Kurtuluşu'ndan bilgilene bekliyor. Bazen AEP eleştirildiğinde; bazı yoldaşlar, Arnavutluğun Türk devleti ile olan ilişkilerini, geçmişte Lenin'in Türk devleti ile olan ilişkileri ile benzestiriyorlar. Nitekim bu duruma Mustafa Kemal Lenin ilişkisini örnek veriyorlar. Bence bu karşılaştırmalar doğru değildir.

Lenin dönemindeki Mustafa Kemal işgalcilere karşı her ne şekilde ise mücadele veriyordu. O dönem görüldüğü gibi olsa Mustafa Kemal'in emperyalizme karşı açık bir mücadelesi vardı. Sormak gerekir bugünkü Türk devleti kime karşı savaşıyor? Diğer yandan Arnavutluğun Türkiye ile herhangi bir direk komşuluğu yok. Lenin'in Mustafa Kemal'e yardım ettiği dönemde Sovyetler Birliği dört bir yandan emperyalist işgal tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Lenin, o dönemin Türkiye'sini tamamıyla emperyalizmin kucağına itmemek için, taktik açıdanda Mustafa Kemal'e yardım elini uzatmış olabilir. Günümüz Türkiye'si bir yandan emperyalizmin bekkiliğini yaparken, diğer yandan neredyse kendisi emperyalist bir konuma geliyor. Eğer günümüzdeki Arnavutluk Türkiye ilişkisini geçmişteki Lenin Mustafa Kemal ilişkisi ile benzestiriyorsak; o halde neden Mustafa Kemal'i 1920 den sonra faşist görmüyoruz veya neden Türk devletini baştan itibaren faşist karakterli görüyoruz? Günümüzdeki Arnavutluk Türkiye ilişkisine baktığımızda, insanı derin derin düşündürüyor.

Üzerinde durulması gereken diğer bir önemli olayda ülkenin giderek boşaltıldığıdır. 1980 sonrası ülkedeki bazı çıkışlar normal karşılanabilirdi. Yedi yıllık süreden sonra, ülkede mücadele yeniden kızışıyor. Bu şartlarda ülkeye yeniden dönüşün yolları aranmalıdır, yoksa ülkeden çıkışın yolları değil. Halen bir çok insanın Avrupa'ya getirilmesi doğru bir tavır değildir. Bizler Avrupa'da devrim yapmıyacağız, devrim yapacağımız esas alan Kürdistan'dır. Eğer yurtdışına çıkarılanların eğitilip bir daha ülkeye sokulma olanakları olmuş olsaydı, insanları ülkeden geçici olarak çıkarma olayı doğru olurdu. Ne yazık ki bu şartlarda bunun olanağı yoktur. Yurtdışına çıkan insanlar PKK'nın işine yarıyor. PKK sakat ideolojisi doğrultusunda çıkardığı gürlütleyle, bilinçsiz insanları rahatlıkla etkileyebiliyor. Kısa sürede bu insanlar adeta beyni yıkanmışa döndürülmektedir. Bunların kendi hatala-

rını görmeleri epey bir zamanı alacaktır. Tüm bu olumsuzluklar halkın sefalet günlerini uzatmaktan başka işe yaramıyacaktır.

Görüldüğü kadarıyla Avrupada PKK'ya hiç bir şey yapmanın olanağı yoktur. PKK diğer hareketlerden adam vurduğunda; MIT elemanıydı, ajandı deyip kitleleri kendisine inandırıyor. Diğer taraftan başka hareketler PKK'dan adam vurduğunda; PKK şu propagandayı yapıyor: "bakın bir taraftan Türk devleti bizlere saldırıyor, diğer yandan bu türden hareketler bizlere karşı savaş açmış durumdadırlar. Onlar Türk devletinin yanındadır vs., bbg." PKK her iki haldede kendisini haklı çıkarıyor. Bunun önünü almanın tek yolu ülkede bir cephenin kurulmasıdır. İlgale karşı mücadele edildiği takdirde, pratikte yapılan somut çalışmalarla PKK'nın önü alınabilir. Bugün PKK'dan ayrılmak isteyen bir dizi insan vardır. Bunları barındıracak bir hareket, koruyacak bir güç olmadığından dolayı, bunlar yerlerinde sayıyorlar. Çünkü geçmişte ayrılanlar adım bitirilip yok edildi. Hiç bir hareket onlara sahip çıkamadı. Yeni ayrılmak isteyenler aynı akibete uğramaktan çekiniyorlar. Bu durumda onların yüreğini korku sarmıştır. Günümüzde PKK'ya karşı sesiz kalmak, ona güç vermek demektir. Her halükarda PKK'ya karşı sesiz kalmamak gerekir. Gereken her yerde onların teshiri ve tecridi yapılmalıdır.

Diğer bir önemli sorunda şudur; bir çok tartışmada bana KAWA hareketinin varlığını devam ettirip ettirmediği soruluyor. Bu bizim Avrupa'da hareket olarak yeterince ses çıkaramadığımızı gösteriyor. Aynı zamanda ben, bizim diğer hareketlerden farklı olarak ayrı bir çalışma tarzı içerisinde olduğumuzu sezindim. Diğer sorun ve görevleri sıralarsak; a-Yayın organına ara verilmesi bir eksikliktir. Millet sürekli yayın organını ne zaman devreye sokabileceğimizi soruyor. Bence yayına ara verilmesi oldukça hatalı bir davranıştır. Kürdistan'da yayının durdurulması doğrultusunda bir karar gelmiş ise, Avrupa'da yayının durdurulması zorunlu olmuştur. Ben gelen böyle bir öneriyi doğru görmüyorum. Her şeyden önce bir hareket, çıkardığı yayınlarıyla tanınır. Zaten Avrupa gibi bir yerde diğer sorunlardan çok, böyle bir soruna ağırlık vermek gerekir. Avrupa bizim esas eylem alanımız olmadığı için, yaptığımız çalışmalar genellikle bulunduğumuz ülkenin yasal çerçevesi içerisinde kalmaktadır. Zaten bunun böyle olması doğaldır. Bu durumumuzu halkımıza anlatmamız gerekmektedir. Varolan yasal çerçeveler içerisinde bulunduğumuz ülkelerde yayın faaliyetine hız vermeye gerekmektedir. Yani dergi, kitap, bildiri vs. b-İkinci olarak şimdiye kadar Kürdistanlı ve Türkiyeli bazı siyasetlerle, demokratik bir çerçevede eylem birliği yapmak için herhangi bir komitenin kurulmaması büyük bir eksikliktir. Böyle bir komite geçici dahi olasa oluşturulabilirdi. Bizim diğer hareketlerle muazzam görüş ayrılıklarımız olabilir, ama bizi bazı gelişmeler karşısında bir araya getirecek ortak yanlarımızda vardır. Henüz bu türden kalıcı eylem birliğinin yaratılmaması olması; bizim henüz geçmişteki bazı kalıntıları üzerimizde atmadığımızı gösterir. Örneğin faşistlere karşı, yabancı düşmanlığına ve nüfus sayımına karşı demokratik talepler doğrultusunda bir araya gelinebilirdi. Keza Kürdistan davasının haklılığını Avrupa kamuoyuna duyurulması için bazı eylem birliklerine gitmek mümkündü. Bu türden eylemler için kurulacak komitelerde yer alan örgütlerin isimleri çabuk yayılır, işin diğer avantajlı bir yönünde budur.

Bize düşen diğer bir önemli görevde kitlelerimize sürekli klavuzluk yapmaktır. Doğruyu halkımıza kavratmak ve tüm gerçekleri bütün yalınlığıyla gözler önüne sermek bizim görevimiz olmalıdır. Aksi taktirde halkımızın ve kitlemizin kaderini, revizyonist düşünceye hizmet eden hareketlerin eline bırakmış oluruz. Unutmamak gerekirken revizyonist hareketler uzun yıllardan beri faaliyet yürütüyorlar, aynı zamanda kendilerine bağladıkları birde tabanları var. Bizler gerçekten düşüncemizin doğruluğuna inanıyoruz, bu hareketlerle bazı eylem birliklerine girmekten çekinmemeliyiz. Lenin'in menşeviklere karşı takındığı tavır bizler için oldukça öğretici olmalıdır. Lenin ve taraftarları son ana kadar, sürekli menşeviklerle masaya oturmanın yollarını aramışlardır. Menşeviklerle bir çok kere ortak eylem birlikleri, konferanslar, kongreler düzenlenmiştir. Yapılan tüm ortak çalışmalar neticesinde; düzenli olarak menşeviklerden kopmalar olmuş ve sürekli olarak bolşeviklerin saflarında kabarışlar kaydedilmiştir. Bizler günümüzde yapacağımız çalışmalar ve ortak eylem birlikleriyle

kitleleri kendi ideolojimiz doğrultusunda eğitmeliyiz. Marksizmin sürekli olarak kitlelere kavratılması bizim açımızdan kaçınılmaz bir görev olmalıdır. Özellikle Apocuların bu meseleye yaklaşımları oldukça hatalıdır. Bizim böylesi davranışlarla kendi aramızda kalın bir set olmalıdır. Apoculardaki hakim anlayış şudur; "biz varız bizden başka kimseyi tanımıyoruz, Kürt olan herkes Apocu olmalıdır." Bence böylesi kof düşüncelerin sonu faşistliktir. Çünkü Türk faşistleride bunun benzeri sloganlarla ortaya çıkmışlar ve günümüzde bunlar, "yaşasın Türkeş, yaşasın Bozkurtlar" demeye kadar işi vardiirtmişlerdir. Apocular kendi yayınlarında artık, yaşasın Marksizm-Leninizm yerine, "yaşasın serok Apo" diyorlar. Serxwebun ve Berxwedan gibi yayınlarda artık Apo'nun reklamından başka bir şey yok. Bizler böylesi zararlı davranışlarda oldukça kaçınmalıyız, bizim kitlelere ihtiyacımız var. Ben şahsen KAWA'nın tek başına Kürdistanı kurtarabileceğine inanmıyorum. Ülkenizin kurtuluşu için bazı ortak talepler doğrultusunda, diğer bazı hareketlerle eylem birliği yapmamız gerekiyor. Kürdistan'ın gerçek kurtuluşu, Marksist Leninist hareket KAWA'nın düşüncesi doğrultusundaki bir kurtuluşla mümkündür. Diğer hareketlerle yapılan eylem birliği neticesinde gerçekleşecek bir kurtuluş, Mao'nun Çin'de yaptığı burjuva demokratik türdeki bir kurtuluşa benzer. Halkımızın acil talebide budur. Bizler sürekli birlikten yana tavır takınalım, birlikte mücadele etmeyi savunalım. Birlikte kaçanların oportünist yüzlerini pratik hayat içerisinde kitlelere teşhir edelim.

29.04.1987

tine bağlayan bağı anlamayan ezilen ülkeler sosyalistlerinin ulusal içe kapanma, sınırlılık ve tecrit eğilimi ile savaş zorunluluğu..." vardır.

"Böyle bir savaşım olmadan, ezilen ulusların proletaryasının, bağımsız bir siyaset izleyeceğini, ortak düşmanın devrilmesi için savaşında, emperyalizmin devrilmesi için savaşında, egemen ülkelerin proletaryası ile sınıf dayanışmasına gidileceği düşünülemez.

"Böyle bir savaşım olmadan enternasyonalizm olanaksız olurdu. Egemen ulusların ve ezilen ulusların emekçi yığınlarını devrimci enternasyonalizm ruhunda eğitmek için izlenecek yol budur". (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu sy.243)

Kendi milliyetçiliğimizle aynı çizgiye düşmemek ve bağımsız siyaset gütmek için enternasyonalist olmak şarttır. İşte tamda bu noktada, biz Kürdistan'lı komünistler, "Türk solu" ve devrimci örgüt ve partilerden bağımsız olarak, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının devrimci hareketini milliyetçiliğimize karşı savunabilmeliyiz. Milliyetçiliğimize karşı mücadele etmenin bir yoluda budur.

Türkiye devrimci hareketi bir bütün değildir; oldukça dağınık ve bölünmüş durumdadır. Onun bu nesnel durumu zayıf olduğunun göstergesidir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerinde kayda değer bir etkinlikleri yoktur. Yaygın düzeye bir birikim olmasına rağmen siyasi ve örgütsel planda ciddi bir toparlanmanın olduğu söylenemez. Birçok devrimci guruplar mevcuttur. Henüz saflaşma ve toparlanma aşamasında bulunan bu guruplar hakkında, kesin kanılara varmak erkendir. Çünkü daha ideolojik ve örgütsel olarak nereye gidecekleri belli değildir. Türkiye'de tutarlı ve ciddi, Marksist-Leninist bir partinin varlığı bizi asla rahatsız etmez. Ne varki böyle bir parti yoktur ve işçi sınıfı başta olmak üzere Türk emekçi kitlelerini Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı doğrultusunda enternasyonalist bir ruhla eğitecek bir faaliyet, ne yazıkki henüz Türkiye zemininde, pratikte yaygınlık göstermemektedir. Bütün bu gerçekler, "Türk solu"nu yekpare görüp şöven ilan etmemizi gerektirmiyor. "Sol" ile devrimci örgüt ve teşkilatları birbirinden ayırmalıyız. Sınıf işbirliği temelinde örgütlenen revizyonist, sosyal-şöven parti ve örgütleri, devrimci radikal örgütlerle ayneleştirmek milliyetçi bir tutum olur. Bu sorunda da milliyetçi yaklaşım red edilmelidir. Lenin'in ısrarla belirttiği gibi ezilen ülkelerin komünisti,

"... her durumda küçük ulus darkalılığına karşı, kendi içine kapanmaya karşı savaşım vermeli..." (Ü.K.T.H. sv.188,a.ç.Ü)

"Sovyetik devlet" sorununa gelince, onu bir başka yazıda ele alacağız. Ancak, bir noktayı belirtmekte şimdiden yarar vardır; bu teorinin formüle edilmesi, bir voldaşın belirttiği gibi, kesinlikle Yılmaz Günevin düşünceleriyle hiçbir alakası yoktur. Kaldiki övle olsa bile birşey değişmez. Günevin, bu düşünceyi ne zaman ortaya atmıştır, doğrusu bilmiyorum. Ama, biz bu düşünceye esas olarak 1978-79'lardan beri sahibiz. Bu teorik tezin özünü kavramak gerekiyor. Sanıldığı gibi bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan sloganımızı karartmıyor, sosyal-şövenizm, otonomist ve reformcu harekete karşı "geri bir adım" teşkil etmiyor. Çünkü herşeyden önce, halkların bütün haklarda tam eşitliğini istemeyen ve hiç bir zamanda isteyemeyecek olan bu güçlerdir. Kaldiki, gerçek anlamda özgür ve bağımsız Kürdistan gerçekleşmeden, başka halklarla birlikte Sovyetik Devlet kurulamaz.

Temmuz 1987,

M. MİRZA.

ATILMASI GEREKEN ADIMLARA İLİŞKİN ÖNERİLER

Gelecek ve hali hazırda içinde bulunduğumuz dönemin koşullarına uygun bilinçli adımlar atabilmek için, hareketimizin bugün içinde bulunduğu durumu somut bir şekilde ele alıp incelemek gerekmektedir. Bugünkü yapının somut bir şekilde incelenebilmesi için hareketimizin doğuşundan günümüze kadar geçirmiş olduğu evrimleşmenin kapsamlı bir analizini getirir. Hareketimizin bugüne kadar grup yapısının dışına çıkırmamasının sebepleri net bir şekilde konulmalı ve bundan hareketle grupsal yapıdan kurtulma yolları incelenmeli, bunun için bir çok siyasi ve teorik sorunların netleştirilmesi gerekir. Aksi takdirde yine siyasi ve politik olarak gelişen olayların çok gerisinde var olan grupsal yapının korunması bizim için hiçte iç açıcı olmayan bir durumdur.

Bugün hareketimizden çözümü beklenenilen bir çok sorun vardır. Hareketimizin sürece doğrudan müdahalesini dört gözle bekleyen bir çok devrimci-demokrat yurtsever kişi ve çevreler vardır. Kürdistan'da gelişen olaylar bizi düşündürmelidir; ki gelişen bir çok olaya müdahale edemiyoruz ya da bizden beklenen tavrı takinamiyoruz. Bizim açımızdan af edilmesi güç olan bir eksikliktir. Eğer, gerçekten Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik etmek istiyorsak, sürece müdahale etmeliyiz. Bunun için gerekli olan araçları yaratmalı ve bu sorumluluğun bilincinde olmalıyız.

Bugün Kürdistan'da gelişen olaylar bizim yapmış olduğumuz tahlillerin pratik bir doğrulanmasıdır. Hareketimiz Kürdistan'da bağımsız örgütlenme biçimini savunduğunda, Kürdistan'ın bugün içinde bulunduğu durumdan, tarihsel gelişiminden ve gelecekteki gelişmeleri göz önünde bulundurarak hareket etti.

Geçmişte ve günümüzde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kin kusan "Türk Solu" bugün gelinen aşamada, eskisine nazaran daha ileri bir konumda sorunları tartışmaktadır. Kürdistan'da gelişen olayların "Türk Solu"nun saflarında yarattığı tartışmaların ve araştırmaların olumlu yöne kanalize edilebilmesi için, hareketimizin üzerine çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Geçmişte Kürdistan ulusal kurtuluş küfreden "Türk Solu" Kürdistan'da gelişen olayların dayatması sonucu bugün Kürdistan sorununu tartışmak zorunda kalmıştır. Geçmişte "sırça köşklerinde" ürettikleri "Marksist Milli Mesele" programları Kürdistan'da hayat bulmadığından saflarında baş gösteren karışmayı farklı yönlere kanalize etmek istemekte, yeni yeni atraksiyonlar peşinde koşmaktadır. Somut gelişmelerin dayatması sonucu "Türk Solu"nda görülen seksiyonlaşma yarışı gelecekte Kürdistan'da olumsuz gelişmelere neden olabilir. Kendi istekleriyle, Marksist bir inceleme ve araştırma sonucu seksiyon örgütlenmesini kabul etmemiştir. Onlar, var olan Kürdistan kökenli taraftarlarını kaybetmemek için Kemalist ideolojiden toptan kopmamak için ellerindeki tüm olanakları seferber ederek Kürdistan'da tutunmaya çalışıyorlar. "Kuşbakışı" çerçevesi içerisindeki demokratik devrim perspektifleri ile küçük-burjuva ufkunun o daralmış bünyesi içerisinde ne ileriye görebilmektedir nede çevresini tanıyabilmektedir. Türkiye toplumunun sağlıklı bir analizinden yoksun olarak, hep küçük-burjuva demokratik taleplerle dünyalarını karartıp sosyalist devrim perspektifinden yoksun olarak devrimci mücadelenin gelişimini körelten burjuva demokratik devrim sınırlarını aşmayan popülist programlarıyla Kürdistan devrimi hakkında bir çözüm getiremeyecekleri açıktır. "Seksiyon şeklinde" görülen üreme bunun açık ifadesidir. Bugün, "Türk Solu"nda baş gösteren bu tartışmaları doğru yönde kanalize edilebilmesi için hareketimizin

üzerine çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Böyle dönemlerde birçok insan araştırmaya girmekte, kafaları karmakarışık bir şekilde çıkış yolu aramaktadırlar. Sosyal-şövenizmin batağından çıkmak için birçok insan şu veya bu oranda çırpınmaya çalışıyorlar. Böyle dönemlerde eğer duruma müdahale edilmezse gelecekte müdahale etmemiz daha da güçleşecektir. Bu durum kısa vadede de olsa bizim aleyhimize sosyal şövenizmin lehine olacaktır.

Bugün Kürdistan'daki gelişmelerin gerisinden seyretmekteyiz. İçinde bulunduğumuz durumun en kısa sürede nasıl aşılabacağı hususunda kafaları yormalı ve bu konuda pratik adımlar atmamız gerekmektedir. Meydanlar sosyal-şövenizme ve Kürdistan'daki milliyetçi revizyonistlere terk edilmemelidir. Gelişmelere müdahale etmeli, var olan potansiyel istenildiği şekilde harekete geçirilmeli, gelişmelerin en ön safında üstlenmek istediğimiz tarihsel misyona layık hareket etmeliyiz.

Kürdistan somutuna uygun olan müdahale biçimlerini hayata geçirecek olan önder kurmayının oluşumunu tespit etmeli ve tüm çabalarını bu yöne kanalize etmeliyiz. Var olan eski yapıyla içinde bulunulan durumdan çıkmak olası değildir. Bunun için en kısa zamanda hareketin resmi bir önderliğe kavuşabilmesi doğrultusunda çabalar hızlanmalı ve güçlü bir örgütsel birlik yaratılmalıdır. Bunun için tüm sempatizan, ileri sempatizan ve kadroların var olan kendiliğindencilliğe karşı hareketli, canlı ve aktif bir şekilde gereken faaliyetlere katılmalı, gereken sorumluluğu üstlenmelidirler. Kuşkusuz hareketimizin tüm güçlerinin seferber edilmesi gerekmektedir. Profesyonelce çalışma esas alınmalı; bunun için "...parti hesabına kısa yolculuklarla başlayarak, militanların geçimlerinin bütünüyle parti tarafından sağlanması, onları profesyonel devrimciler olmaya ve kendilerini gerçek siyasi önderler olarak hazırlamaya itecektir." (Lenin, Ne Yapmalı, sy.224-225)

Ama, tüm yukarıda belirttiğimiz şeylerin içinden çıkabilmek için, hareketimizin önünde duran en önemli sorun nereden başlamalı? sorudur. Bizce Konferans'a hazırlıklar hızlandırılmalı, bu süreçte çeşitli programatik sorunlar üzerine tartışmalar yoğunlaştırılmalıdır. Ve şüphesiz Birlik Konferansı hareketimizin ve Kürdistan devriminin sorunlarını tartışarak ve sürece gerekli müdahalenin yapılmasının önemli bir sıçrama tahtası olacaktır.

Bu açıdan, Birlik Konferansı'nda ele alınması gereken hareketimizin gelişim seyrinde hayati rol oynayacağına inandığımız sorunların bir kaçını, belkide örgütsel planda oynayacağı rol itibarıyla en önemlilerini irdelemeye çalışacağız.

Birinci derecede ele alınması gereken husus; hareketimizin var olan yapısını aşarak, Parti İnşa Örgütü'nü önüne esas görev olarak koyması ve var olan örgütü Konferans'la birlikte KÜRDİSTAN BİRLEŞİK KOMUNİST PARTİSİ-İNŞA ÖRGÜTÜ'ne transforme edilmesidir. Kanımızca bu görev ertelenmesi mümkün olmayan, hali hazırda çözüm bekleyen bir sorun olarak durmaktadır. Örgütümüz bu devrimci örgütsel dönüşümü sağlamadıkça, sadece ve sadece örgütün var olan durumunu muhafaza etmeye mahkum kalacaktır. K.B.K.P.i.Ö. sürecine bağlı olarak, bir iki daha fazla kadro okulunun açılması ve bu okulların düzenli olarak işlemlerini sağlamak için, bu andan itibaren gerekenin yapılması gerekmektedir. Koşullar bu andan itibaren hazırlanmalı ki konferans sonrası hemen bu işe başlama olanağı bulalım. Şüphesiz en iyi kadro eğitimi pratikte sınıf mücadelesine katılarak olunur. Fakat kadroların belirli bir teorik ve siyasi eğitimden geçmeleri ve bunu yaparken pratikle bağları koparılmadan yapılmalıdır. Tam da bu aşamada, gerek propağandacı, ajitör ve örgütleyici rolünü oynuyarak, siyasal ajitasyon görevini yükümlenecek bir siyasal kitle gazetesine ihtiyaç vardır. Açtırtıki böyle bir gazete ancak ve

ancak illegal olarak çıkarılabilecektir. Bundan dolayı bunun dağıtım ve periyodik olarak çıkması zorlaşacaktır. Ama yine illegal olarak her yana yerleştirilecek muhabirler ve dağıtım ağıyla bu işin üstesinden gelineceğine inanıyoruz. Aylıklı, 15 günlükümü veya haftalıklı çıkacağı çalışma tarzımızın giderek muhkemleşmesine bağlıdır.

Haliyle önümüzde duran en önemli görevlerden biride bir siyasal kit- le gazetesinin organizasyonu için kollar şimdiden sıvanmalı ve mümkün olursa konferans sonrasında hayata geçirmeliyiz. İnaniyoruzki devrimin kaderinde bu gazete önemli rol oynayacaktır. Şüphesiz bazılarının yaptığı gibi sırf gazete çıkarmak için gazete değil, propagandacı, ajitator ve kolektif örgütleyici rolünü oynayacak bir gazete olmalıdır. Bu işin tekni- giyle ilgili öneriler değil, tüm organizasyonu için gelecek öneriler dikkat- le dinlenmeli ve uygun adımlar atılmalıdır. Eğer geçmişteki örgütsel yapı- mızı düşünürsek Lenin'in deşimiyle "iskeletsiz bir yapıyı" inşa etmekle uğraştığımız açıktır. Bu dönem artık geride kaldı, yapıyı inşa etmek için iskelet görevinde oynayacak olan böyle bir siyasal gazeteyi düzenli ola- rak çıkarmalıyız.

KBKP-iÖ'nün Konferans öncesi (kısa bir süre dahilinde de olsa) tartışma gündemimize almak çabalarımızı bu yöne doğru kanalizetmek, hareketi- miz önünde primo görevdir.

Yaptığımız bu önerinin nedenlerine gelince; birincisi, KAWA oynaması gereken rolü oynamıştır. Oluşumundan bu yana, KAWA Kürdistan devri- minin bir çok sorununda, başka bir ifadeyle, ideolojik siyasi ve örgütsel sorunlarda bazen bocalayarak, bazen gerilerden seyrederek, bazen de sorunların üstesinden gelerek uzun bir saflaşma ve mücadele sürecinden geçerek bugüne gelmiştir. Bu açıdan hareketimiz kayda değer önemli geli- şmeler sağlamış, kayda değer önemde mücadelenin her alanında devrimci bilgi ve deneyim potansiyeline sahip bulunmaktadır. Elimizde var olan bu devrimci potansiyeli, KAWA'nın bugün içinde var olan örgütsel yapısı içe- risinde kısırlaştırmak, kısır döngü içerisinde dolaşıp durmakla yetinmek, var olan bu devrimci potansiyeli harcamaya yarımacaktır. Oysa sahip olduğumuz bu devrimci potansiyel üreme aşamasına gelmiştir, elde edilen devrimci birikim ürününü verme aşamasına gelmiştir. Kısacası pre-formation dönemi bitirmiş, formation döneminin ilk sürecine başlamak zorun- dadır.

Pre-formation dönemi boyunca, gerek ülkemiz devriminin en hayati sorunlarında, gerek enternasyonal proletaryanın Kürdistan bileşkeni ola- rak, modern revizyonizme, üç dünya teorisine, Mao Zedung düşüncesine, sosyal-şövenizme ve küçük burjuva milliyetçiliğine karşı, ideolojik olarak yeterli olmasa bile, en ileri düzeyde bu sorunları tartışmış ve bilince çı- karmıştır. Kaba taslakta olsa programatik düşüncelerimizde bir arlaşıma olmuştur. Bugün detaylı bir şekilde program ve tüzüğü tartışmakta bulu- nuyoruz. Konferansta şu veya bu oranda netleşecek olan program ve tüzük KAWA'nın var olan örgütsel durumunu aşarak KBKP'nin program ve tüzüğü olmalıdır. Ne geçmişte var olan örgütsel kaosun, nede sadece günümüzde var olan durumun ihtiyaçlarına cevap vermek için değil, yar- kın gelecekte inşa edilmesi zorunlu olan Kürdistan proletaryasının öncü müfrezesini, yani Kürdistan halkını tek yürek tek yumruk, granitten bir kale olarak birleştirecek, Kürdistan'ı sömürgeçiliğe, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe mezar edecek KBKP'nin program ve tüzüğü olmalıdır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, konferansta netleştirile- cek olan program ve tüzük taslağı KBKP'nin kuruluş kongresinde resmi biçimini alacaktır.

Artık, hareketimizin omuzlaması gereken ideolojik-siyasi, örgütsel, politik sorunlar bugünkü amatör örgütsel yapısının üstlenip çözeceği

sorunlar değildir. Bu ideolojik siyasi, örgütsel politik sorunları çözmek profesyonel bir şekilde çalışan örgütsel yapının ürünü olacaktır. o halde bu profesyonel ruhtaki örgütsel yapı ister A ve B yada X ve Z olarak nitelensin, bir partinin işlevine tekabül edecektir. Bu açıdan konferansta belirttiğimiz devrimci transformation yapılmalıdır.

Çünkü KAWA'nın kendisi Kürdistan devriminin can alıcı sorunlarında önder müfreze rolünü oynayacak bir yapılanma değildir. KAWA sadece böyle bir yapılanmanın ön aracıdır. Ayrıca KAWA'nın kendisi bir çok sorunda bulanıklık yaratmış ve yaratmaya devam etmektedir. Geçmişte yapmış olduğumuz prosedür bunun en açık, en net örneklerini göstermiştir. Sempatizan çevresinin nereden başlayıp nerede bittiği, ileri sempatzianlarla ileri kadrolar arasındaki sınırların silindiği, işçinin, köylünün ve genellikle gençliğin yuvalandığı devrimci-ihtilalci bir örgüt niteliğine sahipti. Ki bu durum şu veya bu oranda aşılmasına rağmen devam etmektedir. Buna bağlı olarak birçok örnek verilebilir. Örneğin Kawa yayınları, Kawa dergisi, Kawa örgütü şeklinde kendisini gösteren belirsizlik ve karmaşıklık durumu. Bu durum geçmişte var olan örgütsel yapıya çok büyük zararlar neden olmuş, örgütsel kaosun görünüşteki ifadesi olmuştur. İstedığımız, tüm emekçi katmanların tek bir örgüt içinde birleştirilmesi değildir. İşçi, köylü, kadın, gençlik örgütleri oluşturulacak ve bu örgütler yukünü partinin çevresini oluşturacaktır. Parti bu örgütlerin beyni olacaktır. Şüphesiz ki bu örgütlerin her birinin kendisine ait vönelidikleri çevrelere göre platformları olacaktır. Haliyle bu şekilde güçlü örgütler ağını oluşturmak bugünkü örgütsel yapıyla değil, inşa edeceğimiz partinin hakkıyla vereceği şeylerdir. Kanımızca ikinci nedene budur. Denilebilir ki "KAWA"yı hepimiz çok sevdi, sevmek hakkımızda, fakat iyi kavramamızız ki "KAWA" bir oluşumun ilk aşamasıdır, ilk eğitim aldığımız okuldur, bir sıçrama tahtasıdır, ama sözün gelişi biz ilk okulu, liseyi bitirdik, Fransızların "baccalaureat" dedikleri olgunluk sınavını vermek ve eğitimimizi ara vermede devam etmek istiyoruz. Duraksamak ve ara vermek bize yakışmaz, devam etmeliyiz. Yeni eğitime başlarken geçmişten devraldığımız mirası, "KAWA"yı daha çok sevmiş olacağız.

Ayrıca kısa olarak şu konulara değinmek istiyoruz.

Hareketimizin geçmişte içine düştüğü örgütsel bunahının en önemli özelliği örgütsel anlayışımızın sığlığıydı. Bu husus bugün bile aşılış değildir. Bugüne kadar bu yönde kayda değer örgütsel çözümsüzlüğe yön verici nitelikte bir atılım yapılamadı. KOMA SOR'da tartışmaya sunulan sorunlarda görüldüğü gibi partinin insani diye açık ve net bir görev hareketin var olan kadro ve sempatzianların önüne koyulmadı. Tartışmaya sunulan hususlar genellikle, programatik ve tüzüksel düşüncelerimizin netleştirilmesi ve bilince çıkarılması, var olan eksikliklerimizin tamamlanması şeklindedir. Kawa Birlik Komitesinin yayınladığı bildiride örgütsel olarak M-L, bir örgüt inşa edemediğimizi belirtmesine rağmen var olan Kawa'nın örgütsel yapısının M-L'leşmesinin ötesini görmüyor. Başka bir deyişle Kawa'nın ufku aşılma yönünde vönelidirci normlar sunulmuyor.

Kürdistan devriminin ve uluslararası komünist hareketin durumunu irdelemeli ve bilince çıkarmalıyız. Var olan sorunlar değişirken, hareketimizin programatik düşünceleri netleştirilmeli. Bizim ile küçük burjuva ve revizyonistler arasına sınır çizgileri net bir şekilde çizilmeli ve kavranmalıdır. Sınır çizgileri netleştirildiği ölçüde, bizim diğer güçlerle gireceğimizi ittifaklar (geçici veya uzun vadeli) kolaylaşır. Bugüne kadar devrimci demokratik ve sosyalist denevimlerimiz bize öğrettiği hususlardan biride şudur; bir devrimci hareketin sınır çizgilerinin net olmadığı yada netleşmesinin muğlaklaştığı dönemlerde örgütsel, ideolojik ve politik kaos baş gösterir. Karamsarlık bu ortamda filizlenir.

İttifaka gidilmesi gereken güçlerle, ittifaklara gidilmez yada ilkesiz birliklere gidilir. Kuyrukçuluk gelişir, önderlik sorunu tartışılır hale gelir. Yukarıda saydığımız hususların eksiksiz, hareketimizde mevcut olduğunu iddia etmiyoruz. Böyle bir deformatsyona girilemeyeceği inancıyla hareketle, böyle bir yapının bizde maddileşmemesi için KBKP-İÖ gündem maddesi olarak ele alınmalı, inşa örgütünün oluşumu harekete geçirilmeli, Konferans'la birlikte bu husus kamuoyuna açıklanmalıdır.

Sonuç itibarıyla bu düşünceler uzun bir dönemden beri belirli bir oluşum sürecinde kafamızda şekillenmiş düşüncelerdir. Bu öneriler hareketimiz için yararlı olacağı düşüncesiyle bir ön görüş niteliği taşımaktadır. Bu önerilerin detaylaştırılması ve maddileştirilmesi hareketimiz önünde duran bir görevdir. Bir perspektif olarak sunduğumuz özellikle KBKP-İÖ önerisi inanıyoruz ki yoldaşlar tarafından konferans öncesi gündem maddesi olarak ele alınacak ve konferansla birlikte belirli bir sonuca vardırılabilecektir. Bu önerinin teorik olarak maddileştirilmesi hususunda üzerimize düşeni, elimizden geldiği ölçüde katkıda bulunmaya çalışacağız.

Temmuz 1987

S. Kelil,
Reşo.

TÜZÜK TASLACINA ELEŞTİREL NOTLAR

Hareketimizin programatik düşüncelerinin netleştirilmesi için açılan tartışmanın olumlu, yapıcı bir şekilde yürütülebilmesi, iç bültene yazılan yazıların eleştirisi temelinde yada doğrudan değişik konularda tartışmaya girmek hareketimizin teorik temellerinin netleştirilmesi için gerekli ve zorunludur.

Yukarıdaki anlayıştan hareketle Koma Sorda yayınlanan tüzük taslağına ilişkin çeşitli eleştirilerimi ortaya koymaya çalışacağım.

Kawa'nın amacı adlı pasajda, Kawa "sömürgeci faşist ilhaka bir avuç feodal burjuva sınıfına karşı verilen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının önderi ve tarihi örgütleyicisi olacaktır" deniliyor. Eğer biz bu anlayıştan hareket edersek Kawa'nın esas amacı, faşist Türk sömürgeciliğine karşı savunmaktır. Başka bir deyişle Kawa'nın esas amacı Kürdistan'ın dört parçasında ML bir parti kurup bir bütün olarak Kürdistan halkını, bağımsızlığa, özgürlüğe ve sosyalizme götüreceği bir parti değil; sadece ve sadece Türkiye Kürdistan'ında örgütlenecek bir parti ve Türk faşist sömürgeci devletine karşı mücadele eden bir parti yada örgüt anlayışı savunuluyor. Bu anlayış açık bir şekilde şöyle formüle ediliyor "Kawa'nın amacı" sömürgeci faşist ilhaka ve bir avuç feodal burjuva sınıfına karşı (...) sy. 10 Mücadele etmektir. Hayır yoldaşlar Kawa'nın esas amacı sadece faşist sömürgeciliğe (Türk sömürgeciliği kast ediliyor) karşı mücadele etmek değildir. Kawa'nın amacı, Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan'ı yaratmaktır. Yapacağımız örgütlenme bu şiarımıza uygun olarak Kürdistan'ın dört parçasında tek bir parti önderliğinde Kürdistan halkının "tek bir yürek" ve "tek bir yumruk" gibi birleşmesini sağlamak ve Kürdistan proleteryanının önderliğini sağlama temelinde, halkımızın can düşmanları olan sömürgecilerle (Iran, Irak, Türkiye ve Suriye sömürgecileri) ve onların Kürdistan'dakiyerli usaklarına, emperyalistlere ve sosyal emperyalistlere karşı Kürdistan halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini omuzlamak, örgütlemek ve yönetmektir Kawa'nın amacı...

Tüzük taslağında Bağımsız Birleşik ve Demokratik Kürdistan'dan her bahsedildiği yerde "ezen ülkelerin emekçi halklarıyla gerçek sosyalist sovyetik devleti de Kawa savunuyor" deniliyor. Bence bu anlayış yanlış ve sakattir. Çünkü komünistler genel anlamda, üretici güçlerin gelişmesi açısından kapitalist, revizyonist sisteme karşı savunmada, sosyalist inşada sağlayacağı kolaylık açısından büyük sosyalist devletlerden yanadırlar. Biraz daha netleştirmek gerekirse, komünistlerin nihai hedefi dünya şuralar cumhuriyetini kurmaktır. Eğer sorun bu açıdan ele alınmış olunsaydı, tartışmaya bile yer olmayacaktı. Fakat taslakta sovyet devleti ezen ülkelerin emekçileriyle sınırlandırılıyor. Bu tezin bugün somut ve maddi koşulları yoktur. Bir sosyalist sovyet devletinin kurulması geleceğin sorunudur. Bu ilahi ezen ülkelerle olacak diye bir reçete önceden sunulamaz ve komünistler kendilerini böyle bir teze sınırlayamazlar. Hayatın canlılığı bugün bizim hiç hesabımızda olmayan gelecekte çok daha değişik ülkelerle sovyet devletini gündeme getirebilir. Örneğin Rusya'yla veya Balkan ülkeleriyle yada orta-doğunun genelini kapsayacak bir sosyalist sovyet devleti şeklinde ortaya çıkıp kendisini komünistlere dayatabilir.

Ezen ülkelerle sovyetik devleti kurmak Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan şiarıyla ayrılaştırılmaz. Biri, bir hipotezdir. Bugün maddi koşulları olmayan, geleceği belli olmayan Güney'in kırma düşüncelerinden alınmadır. Diğeri ise Kürdistan'da baş gösteren bir çok ayaklanmada tekrarlanan (Kadı Muamed'in Çarçıra konuşması) ve her zaman

Kürdistan halkının özlemi, talebi, dileği olmuş ve hareketimiz tarafından sloganlaştırılmış Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan şiarıdır. Bu şiar sömürgecilere ve emperyalistlere karşı bir isyan, otonomizme ve reformizme karşı bir şamar, kendisini dayatan ve çözülmesi gereken bir sorundur.

Daha ilerde "Kawa'nın Kürdistan'ın diğer parçalarında da örgütlenmeyi savunduğu söyleniyor ve bunun için -deniliyor- diğer parçalarda ML propagandasını yapar ve gerçek komünistlerin örgütlenmesi için hiç bir yardımı esirgemez." (sy. 12)

Yukarıda aktardığımız alıntı tek parti örgütlenmesine denk düşmeyen ve partinin reddi yaşam bulması için yeterli olmayan muhtak bir anlayışın ürünüdür. Çünkü, komünistler kaldıkları her yerde komünizm propagandasını yapar; dünyanın dört bir yanında gerçek komünistlerin örgütlenmesi için hiç bir yardımı esirgemez. Ama Kawa'nın görevi sadece diğer parçalarda Komünizm propagandasını yapmak ve gerçek komünistlerin "örgütlenmesine destek vermek değil bizzat örgütlemek ve örgütlenmektir. Kürdistan'ın diğer parçalarında örgütlenmek bizim için bir yurtseverlik görevidir. Eğer biz bu görevi yerine getirmiyorsak biz enternasyonalist olamayız. Kawa'nın dört parçada örgütlenme anlayışı "ezen ülkelerin emekçileriyle Sovyet devleti (...)" şeklinde önerilen, bugün maddi temeli olmayan, gelecekte ne olacağı bilinmeyen ve bir anlamda zoraki bir dayatmayı bağrında taşıyan bu tezin hayata geçirilmesi için zorunlu değildir. (Birileriyle Sovyet devletinin kurulabilmesi için illahi bizi ezmelerimi gerekiyor!!) B.B.D.K tezi ülkemizin tarihi geçmişinin ve bugünkü koşulların Kürdistan proleterya hareketine bir dayatmasıdır. Ezen ülkelerle Sovyetler devleti tezi Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan tezimizi karartan, muhtaklaştıran, sosyal-şovenizme, otonomizme ve reformculuğa karşı bir qeri adımdır.

Kısaca toparlamak gerekirse tüzük taslağının girişinde yada önsözünde hareketimizin tarifinden tutun bugünkü durumuna kadar somut bir değerlendirmeden uzak, çeşitli değerlendirmeler vardır. Bence hareketimizin içinde bulunduğu durumdan hareketle önsöz niteliğindeki yazının kaldırılması gerekir. Önsöz programın bir özetlenmesi olabilir. Herkes tarafından kabul edilen bir programımız olmadığımızdan dolayı bunun (önsözün) şimdilik çıkarılması gerekir. Programatik düşüncelerimiz üzerine tartışmaların yoğunlaştırılmasına bağlı olarak bu sorunda çözümlür.

5 Mayıs 1987

Reşo.